

УНІВЕРСИТЕТ ІМЕНІ АЛЬФРЕДА НОБЕЛЯ

КАФЕДРА ПСИХОЛОГІЇ ТА ПЕДАГОГІКИ

КВАЛІФІКАЦІЙНА РОБОТА БАКАЛАВРА

на тему

*«Взаємозв'язок самооцінки та прояву
негативних емоційних станів у підлітків»*

Виконала: здобувачка 4 курсу,
групи ПС-22-1

Спеціальності 053 «Психологія»

Дуганець Ю.К.

Керівник: Юдіна А.В., канд. психол. наук

м. Дніпро
2026

РЕФЕРАТ

Кваліфікаційна робота на тему «Взаємозв'язок самооцінки і прояву негативних емоційних станів у підлітків» містить два розділи — теоретичний та емпіричний, вступ, загальні висновки, список використаної літератури та додатки. Список використаних джерел нараховує 60 найменувань, серед яких — вітчизняні та зарубіжні наукові праці, монографії, дисертаційні дослідження, матеріали конференцій та нормативно-правові акти.

Актуальність теми зумовлена зростаючою поширеністю емоційних розладів серед підлітків в умовах сучасних соціальних викликів. Підлітковий вік є критичним періодом становлення особистості, в якому формування адекватної самооцінки безпосередньо пов'язане зі здатністю особистості регулювати власні емоційні стани. Несформована, занижена або завищена самооцінка створює умови для виникнення стійких негативних емоційних переживань — тривожності, депресивних тенденцій, апатії та агресивності. В умовах воєнного стану в Україні ця проблематика набуває особливої соціальної гостроти, оскільки мільйони підлітків перебувають в умовах хронічного стресу, вимушеного переміщення та порушення звичного соціального середовища.

Мета роботи полягає у теоретичному обґрунтуванні та емпіричному дослідженні взаємозв'язку між самооцінкою і проявом негативних емоційних станів у підлітків.

Об'єктом дослідження є самооцінка підлітків. Предметом дослідження виступають взаємозв'язки між самооцінкою та негативними емоційними станами — тривожністю, депресивністю, агресивністю та апатією — в підлітковому віці.

У роботі використано комплекс теоретичних методів — аналіз, синтез, систематизація та узагальнення наукової літератури — а також емпіричні методи: психодіагностичне тестування, кількісний та якісний аналіз результатів, методи математичної статистики, зокрема кореляційний аналіз.

У першому розділі здійснено теоретичний аналіз поняття самооцінки як психологічного феномену. Самооцінка розглядається як компонент Я-концепції

особистості, що відображає суб'єктивну оцінку власних якостей, здібностей та місця серед інших людей. Проаналізовано психологічні особливості підліткового віку: інтенсивне фізіологічне дозрівання, перебудова системи соціальних стосунків, становлення ідентичності, підвищена емоційна лабільність. Детально розглянуто природу негативних емоційних станів у підлітків — механізми їх виникнення, функції та наслідки для психічного здоров'я. Систематизовано сучасні вітчизняні та зарубіжні дослідження з проблеми взаємозв'язку самооцінки та емоційної сфери підлітків.

У другому розділі описано організацію та методичне забезпечення емпіричного дослідження, проведено аналіз результатів вимірювання рівня самооцінки та показників негативних емоційних станів у вибірці підлітків. Встановлено статистично значущі кореляційні зв'язки між рівнем самооцінки та показниками тривожності, депресивності й агресивності. Виявлено, що підлітки із заниженою самооцінкою демонструють вищі рівні тривожності та депресивних проявів, тоді як завищена самооцінка корелює з агресивними тенденціями та нестабільністю емоційних реакцій.

Теоретичне значення роботи полягає у систематизації сучасних наукових поглядів на природу самооцінки та негативних емоційних станів у підлітковому віці та у встановленні їх взаємозв'язку. Практичне значення полягає у можливості використання отриманих результатів у діяльності практичних психологів закладів освіти, у психологічному консультуванні, профілактичній та корекційній роботі, спрямованій на підтримку психологічного благополуччя підлітків.

Ключові слова: самооцінка, підлітковий вік, негативні емоційні стани, тривожність, депресія, Я-концепція, психологічне благополуччя, емоційна регуляція, агресивність.

АНОТАЦІЯ
кваліфікаційної роботи
Дуганець Юлії Костянтинівни
на тему:

«Взаємозв'язок самооцінки та прояву негативних станів у підлітків»

Кваліфікаційна робота здобувачки, спеціальності «Психологія» присвячена проблемі теоретичного обґрунтування та емпіричного дослідження взаємозв'язку між рівнем самооцінки та проявом негативних емоційних станів у підлітків.

Підлітки, як і дорослі, зазнають впливу численних зовнішніх і внутрішніх факторів, які можуть спричиняти стійкі негативні емоційні переживання — тривожність, депресивні тенденції, агресивність та апатію. Особливої гостроти ця проблематика набуває в умовах сучасних соціальних викликів, зокрема під час збройного конфлікту в Україні, коли психологічний стан підростаючого покоління перебуває під постійним деструктивним тиском.

Обґрунтовано, що підлітковий вік є критичним сензитивним періодом для становлення Я-концепції та самооцінки особистості. Саме в цей час зростає потреба підлітка у самопізнанні, самовизначенні та соціальному визнанні, а тому будь-які відхилення у формуванні самооцінки — її заниження чи необґрунтоване завищення — безпосередньо позначаються на емоційному стані й поведінці.

З'ясовано, що занижена самооцінка є одним із ключових предикторів виникнення тривожності та депресивних станів у підлітків. Підліток із недостатньою впевненістю у власних силах схильний до надмірного самокритицизму, уникання соціальних ситуацій, що потенційно закріплює дисфункціональні поведінкові патерни та поглиблює емоційний дискомфорт.

Акцентується, що негативні емоційні стани у підлітковому віці не є незмінними характеристиками особистості й можуть бути суттєво скориговані за умови своєчасного психологічного супроводу, корекційних заходів та підтримки з боку найближчого соціального оточення — батьків, вчителів і шкільних психологів.

Розкрито, що взаємозв'язок самооцінки та негативних емоційних станів носить двобічний характер: занижена самооцінка провокує розвиток тривожності та депресивності, натомість стійкі негативні емоційні переживання поступово руйнують позитивне самоставлення, ще більше знижуючи самооцінку підлітка. Цей замкнений механізм є одним із чинників хронізації емоційних розладів у даній віковій групі.

Стверджується, що важливо, аби кожен підліток усвідомлював власну цінність і унікальність. Формування адекватної самооцінки є необхідною умовою психологічного благополуччя підлітка та його успішної соціалізації. Позитивне ставлення до себе дозволяє підлітку конструктивно переживати невдачі, зберігати емоційну рівновагу та будувати повноцінні міжособистісні стосунки.

Зазначено, що самооцінка підлітка формується під впливом широкого кола чинників: стилю батьківського виховання, характеру стосунків із однолітками, шкільної успішності, соціального статусу в групі та загального соціокультурного контексту. У воєнний час додаткового значення набувають чинники вимушеного переміщення, втрати звичного оточення та хронічного стресу, які суттєво ускладнюють процес особистісного становлення.

Наголошено, що самооцінка є важливим регулятором поведінки та емоційного життя підлітка. Вона визначає рівень домагань, характер реакцій на успіх і невдачу, здатність до саморегуляції та конструктивного подолання стресових ситуацій. Адекватна самооцінка виступає захисним ресурсом, що знижує ризик виникнення та закріплення негативних емоційних станів.

За результатами емпіричного дослідження встановлено взаємозв'язок між рівнем самооцінки та показниками негативних емоційних станів у підлітків. Виявлено, що підлітки із заниженою самооцінкою демонструють статистично значущо вищі показники тривожності та депресивності порівняно з однолітками із адекватною самооцінкою. Водночас завищена самооцінка також корелює з окремими проявами емоційної нестабільності — зокрема, агресивністю та схильністю до афективних реакцій у ситуаціях фрустрації.

Практична значущість роботи полягає в тому, що отримані результати можуть бути використані практичними психологами закладів освіти, соціальними педагогами, батьками та вчителями з метою своєчасної діагностики, профілактики та корекції емоційних порушень, пов'язаних із дисфункціями самооцінки у підлітковому віці.

Ключові слова: самооцінка, підлітковий вік, негативні емоційні стани, тривожність, депресія, Я-концепція, психологічне благополуччя, емоційна регуляція, агресивність.

SUMMARY

Duhanets Yuliia

Qualification work is devoted to the problem of theoretical substantiation and empirical investigation of the relationship between self-esteem levels and the manifestation of negative emotional states in adolescents.

An adolescent, like an adult, is exposed to numerous external and internal factors that can cause persistent negative emotional experiences — anxiety, depressive tendencies, aggressiveness, and apathy. This issue is particularly acute in the context of contemporary social challenges, especially during the armed conflict in Ukraine, where the psychological well-being of the younger generation is under constant destructive pressure.

It is substantiated that adolescence is a critical sensitive period for the formation of the self-concept and self-esteem of the individual. During this time, the adolescent's need for self-knowledge, self-determination, and social recognition intensifies, and therefore any deviations in the formation of self-esteem — whether its lowering or unjustified inflation — directly affect emotional state and behavior.

It was found that low self-esteem is one of the key predictors of anxiety and depressive states in adolescents. An adolescent who lacks confidence in their own abilities tends toward excessive self-criticism and avoidance of social situations, which potentially reinforces dysfunctional behavioral patterns and deepens emotional discomfort.

It is emphasized that negative emotional states in adolescence are not immutable personality characteristics and can be significantly corrected through timely psychological support, corrective interventions, and support from the immediate social environment — parents, teachers, and school psychologists.

It is revealed that the relationship between self-esteem and negative emotional states is bidirectional: low self-esteem provokes the development of anxiety and depression, while persistent negative emotional experiences gradually erode positive self-attitude, further reducing the adolescent's self-esteem. This closed mechanism is one of the factors contributing to the chronification of emotional disorders in this age group.

It is argued that it is important for every adolescent to recognize their own value and uniqueness. The formation of adequate self-esteem is a necessary condition for the adolescent's psychological well-being and successful socialization. A positive attitude toward oneself allows the adolescent to constructively cope with failures, maintain emotional balance, and build meaningful interpersonal relationships.

It is noted that the adolescent's self-esteem is shaped by a wide range of factors: parenting style, the nature of peer relationships, academic performance, social status in the group, and the general sociocultural context. During wartime, additional significance is given to the factors of forced displacement, loss of familiar surroundings, and chronic stress, which substantially complicate the process of personal development.

It is emphasized that self-esteem is an important regulator of the adolescent's behavior and emotional life. It determines the level of aspirations, the nature of reactions to success and failure, the capacity for self-regulation, and the constructive management of stressful situations. Adequate self-esteem serves as a protective resource that reduces the risk of the emergence and consolidation of negative emotional states.

Based on the results of the empirical study, the relationship between self-esteem levels and indicators of negative emotional states in adolescents were established. It was found that adolescents with low self-esteem demonstrate statistically significantly higher levels of anxiety and depressiveness compared to peers with adequate self-esteem. At the same time, inflated self-esteem also correlates with certain manifestations of emotional instability — in particular, aggressiveness and a tendency toward affective reactions in frustration situations.

The practical significance of the work lies in the fact that the results obtained can be used by school psychologists, social educators, parents, and teachers for the purposes of timely diagnosis, prevention, and correction of emotional disorders associated with self-esteem dysfunctions in adolescence.

Key words: self-esteem, adolescence, negative emotional states, anxiety, depression, self-concept, psychological well-being, emotional regulation, aggressiveness.

ПЕРЕЛІКУ УМОВНИХ ПОЗНАЧЕНЬ

ЯК — Я-концепція — інтегрована система уявлень особистості про саму себе, що охоплює когнітивний, емоційно-оцінний та поведінковий компоненти;

СО — самооцінка — суб'єктивна оцінка особистістю власних якостей, здібностей та місця серед інших людей;

НЕС — негативні емоційні стани — стійкі психічні стани з переважанням негативно забарвлених переживань: тривоги, депресії, агресії, апатії тощо;

ПВ — підлітковий вік — вікова стадія онтогенезу від 11–12 до 16–17 років, що характеризується інтенсивними психофізіологічними та особистісними змінами;

ПБ — психологічне благополуччя — інтегральна характеристика суб'єктивного стану особистості, що відображає задоволеність власним життям і реалізацію особистісного потенціалу;

ПТСР — посттравматичний стресовий розлад — психічний розлад, що виникає внаслідок впливу травматичних подій надзвичайної інтенсивності;

КПТ — когнітивно-поведінкова терапія — психотерапевтичний напрям, що ґрунтується на зміні дисфункціональних думок і поведінкових патернів;

ЕІ — емоційний інтелект — здатність особистості розпізнавати, розуміти та регулювати власні емоції й емоції інших людей;

ВПО — внутрішньо переміщені особи — особи, які були вимушені залишити місце постійного проживання внаслідок збройного конфлікту або надзвичайних ситуацій;

ВООЗ (WHO) — Всесвітня організація охорони здоров'я (World Health Organization);

ЮНІСЕФ (UNICEF) — Дитячий фонд Організації Об'єднаних Націй (United Nations International Children's Emergency Fund);

НАПН — Національна академія педагогічних наук України;

p (r) — коефіцієнт кореляції — показник тісноти та напрямку лінійного зв'язку між двома змінними;

p (p) — рівень статистичної значущості — імовірність отримання спостережуваного результату за умови справедливості нульової гіпотези;

M — середнє арифметичне — міра центральної тенденції вибірки;

SD — стандартне відхилення — міра розкиду значень відносно середнього;

N (n) — загальна кількість досліджуваних у вибірці або підгрупі;

% — відсоток — частка певної ознаки у загальній вибірці;

H₀ — нульова гіпотеза — припущення про відсутність значущих відмінностей або зв'язків між досліджуваними змінними;

H₁ — альтернативна гіпотеза — припущення про наявність значущих відмінностей або зв'язків між змінними.

ЗМІСТ

ВСТУП.....	3
РОЗДІЛ 1. ТЕОРЕТИЧНИЙ АНАЛІЗ ВИВЧЕННЯ САМООЦІНКИ ТА НЕГАТИВНИХ ЕМОЦІЙНИХ СТАНІВ У ПІДЛІТКІВ	9
1.1. Результати теоретичного дослідження визначення самооцінки	9
1.2. Результати теоретичного розгляду психологічних особливостей підліткового віку в науковій літературі	14
1.3. Результат теоретичного розгляду проживання негативних емоційних станів у підлітків	21
1.4. Представлення проблеми дослідження самооцінки у наукових дослідженнях	27
Висновки до 1 розділу	36
РОЗДІЛ 2. ЕМПІРИЧНЕ ДОСЛІДЖЕННЯ ВЗАЄМОЗВ'ЯЗКІВ САМООЦІНКИ І ПРОЯВУ НЕГАТИВНИХ ЕМОЦІЙНИХ СТАНІВ У ПІДЛІТКІВ	38
2.1. Організація та методи дослідження	38
2.2. Аналіз вимірювання рівня самооцінки у підлітків	47
2.3. Аналіз вимірювання показників негативних емоційних станів	54
2.4. Результати дослідження взаємозв'язків самооцінки та негативних емоційних станів	60
Висновки до 2 розділу	69
ВИСНОВКИ.....	71
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ	75
ДОДАТКИ.....	82

ВСТУП

Актуальність теми. Сучасний стан розвитку українського суспільства характеризується безпрецедентним рівнем соціальної напруженості, зумовленої збройним конфліктом, масовим вимушеним переміщенням населення та системною деструкцією звичного соціального середовища. В цих умовах питання психологічного здоров'я підростаючого покоління набуває не лише наукової, а й гострої суспільної значущості. Держава на рівні нормативно-правового регулювання визнає пріоритет захисту психічного здоров'я дитини: Закон України «Про охорону дитинства» (2001) гарантує кожній дитині право на охорону здоров'я та захист від психічного насильства, Закон України «Про повну загальну середню освіту» (2020) зобов'язує заклади освіти створювати умови для емоційного благополуччя учнів, а Закон України «Про соціальні послуги» (2019) і Закон України «Про соціальну роботу з сім'ями, дітьми та молоддю» (2001) закріплюють механізми психологічної підтримки дітей, які опинились у складних життєвих обставинах.

Підлітковий вік традиційно розглядається в психологічній науці як один із найбільш кризових і водночас найбільш сенситивних періодів розвитку особистості. Саме в цей час відбуваються кардинальні зміни у фізіологічній, когнітивній та соціальній сферах, які в сукупності зумовлюють надзвичайну емоційну лабільність підлітка, його підвищену вразливість до зовнішніх стресорів і загострену потребу в самоідентифікації. Центральним психологічним новоутворенням підліткового віку є становлення Я-концепції — складної, ієрархічно організованої системи уявлень особистості про саму себе. Ключовим компонентом цієї системи виступає самооцінка, яка визначає характер самоставлення підлітка, рівень його домагань та спосіб інтерпретації власного досвіду.

У психологічній науці поняття самооцінки отримало численні дефініції, що відображають різноманіття теоретичних підходів до його вивчення. У широкому розумінні самооцінка тлумачиться як суб'єктивна оцінка особистістю власних

якостей, здібностей, зовнішності та соціальної значущості — тобто як афективний компонент Я-концепції, що відображає загальне ставлення індивіда до себе (Orth, Robins, 2022). У більш вузькому трактуванні самооцінка розуміється як співвідношення між реальним «Я» і «Я-ідеальним», що виявляє ступінь задоволеності або незадоволеності собою (Dapp, Krauss, Orth, 2023). Вітчизняний дослідник О. О. Ратушний визначає самооцінку підлітка як динамічне, ситуативно забарвлене утворення, що формується під впливом досвіду успіхів і невдач, соціального порівняння та інтеріоризованих оцінок значущих дорослих і однолітків. Нарешті, в контексті теорії самодетермінації самооцінка розглядається як індикатор задоволення базової психологічної потреби у компетентності та прийнятті, без якого неможливе повноцінне психологічне функціонування особистості.

Проблема негативних емоційних станів у підлітків є не менш багатогранною. Негативні емоційні стани у найзагальнішому сенсі — це стійкі психічні стани, в яких переважають суб'єктивно неприємні, болісні переживання, що знижують якість функціонування особистості та її суб'єктивне відчуття благополуччя. До них належать тривожність — як схильність особистості переживати широкий спектр ситуацій як загрозливих та відповідати на них станом вираженого неспокою; фрустрація — як емоційний стан, що виникає внаслідок блокування значущої для суб'єкта діяльності або досягнення мети; агресивність — як стійка схильність до реагування на зовнішні та внутрішні стресори через ворожість, дратівливість або деструктивну поведінку; а також ригідність — як знижена здатність особистості до гнучкої зміни поведінкових стратегій у відповідь на нові умови. Зазначені стани, накладаючись на вікові особливості підліткової психіки, здатні набувати хронічного характеру й суттєво порушувати процес соціальної адаптації та особистісного розвитку.

Взаємозв'язок між рівнем самооцінки та вираженістю негативних емоційних станів привертає дедалі більшу увагу дослідників. Занижена самооцінка визнається провідним психологічним предиктором тривожності та депресивних тенденцій у підлітковому віці (Gittins, Hunt, 2020; Ibrahim et al., 2022), тоді як завищена,

нестійка самооцінка корелює з агресивністю та фрустраційною нетолерантністю. Водночас особливість цих взаємозв'язків у підлітків, що проживають в умовах хронічного воєнного стресу, залишається недостатньо дослідженою у вітчизняній психологічній науці, що й зумовлює наукову новизну та практичну необхідність даної роботи.

Мета роботи — теоретично обґрунтувати та емпірично дослідити взаємозв'язок самооцінки і прояву негативних емоційних станів у підлітків.

Об'єкт дослідження — рівень самооцінки у підлітків. Самооцінка у підлітків розглядається в роботі як центральний компонент їхньої Я-концепції, що визначає загальне ставлення особистості до себе, рівень домагань та спосіб переживання власного досвіду.

Предмет дослідження — взаємозв'язок між рівнем самооцінки та проявом негативних емоційних станів (тривожності, фрустрації, агресивності й ригідності) у підлітків (13–16 років).

Концептуальна гіпотеза дослідження ґрунтується на припущенні про те, що між рівнем самооцінки та характером вираженості негативних емоційних станів у підлітків може бути статистично значущий взаємозв'язок. Відхилення самооцінки від адекватного рівня — незалежно від напрямку цього відхилення може бути пов'язано із проявом негативних емоційних переживань і зниженням суб'єктивного психологічного благополуччя.

Емпіричні гіпотези конкретизують концептуальне припущення щодо наявності значимих зв'язків у вимірюваних показниках.

1. передбачається наявність значимих зв'язків між низьким рівнем самооцінки та показниками тривожності й фрустрації у підлітків.
2. Припущення про наявність значимих зв'язків між високим рівнем самооцінки та високим рівнем прояву показників агресивності й ригідності.
3. наявність значимих кореляційних зв'язків між рівнем прояву самооцінки та сукупним показником негативних емоційних станів
4. Припущення про наявність значимих зв'язків рівня психологічного благополуччя за шкалою ВООЗ-5 і показників рівня самооцінки.

Завдання дослідження. Досягнення мети та перевірка гіпотез передбачають розв'язання таких завдань:

- 1) Здійснити теоретичний аналіз наукової літератури, присвяченої дослідженню визначення самооцінки як психологічного феномену, розкрити її структуру, функції та місце у системі Я-концепції особистості.
- 2) Розглянути психологічні особливості підліткового віку в контексті формування самооцінки та емоційної сфери особистості, представлених в наукових розвідках.
- 3) Проаналізувати природу, механізми виникнення та функціонування негативних емоційних станів у підлітків: тривожності, фрустрації, агресивності та ригідності.
- 4) Здійснити вимірювання рівня прояву самооцінки та негативних емоційних станів у підлітків.
- 5) Провести дослідження значимих взаємозв'язків рівні самооцінки та прояву тривожності, фрустрації, агресивності та ригідності .
- 6) Сформулювати загальні висновки та розробити практичні рекомендації для психологічного супроводу підлітків.

Емпірична база дослідження. Дослідження проводилося дистанційно з використанням Google Forms. У ньому взяли участь 50 підлітків (який заклад / ди освіти, чи якого регіону міста) віком 13–16 років — учні 7–9 класів, серед яких 25 осіб жіночої та 25 осіб чоловічої статі.

Методи дослідження. Для розв'язання поставлених завдань застосовувався комплекс теоретичних та емпіричних методів.

1. Теоретичні методи — аналіз, синтез, систематизація та узагальнення наукових джерел.
2. Емпіричний блок склали п'ять психодіагностичних методик: 1) методика самодіагностики Я-концепції; 2) тест-опитувальник ставлення до себе В. В. Століна (юнацький варіант), що вимірює глобальне самоставлення та його складові — самоповагу, аутосимпатію, самоінтерес і самовпевненість; 3) Шкала самооцінки Розенберга як психометрично обґрунтований інструмент вимірювання загального

рівня самооцінки; 4) опитувальник Айзенка для діагностики тривожності, фрустрації, агресивності та ригідності; 5) Індекс психологічного благополуччя ВООЗ-5 як інтегральний показник суб'єктивного емоційного стану за останні два тижні.

3. Математичні методи: Статистична обробка даних здійснювалася за допомогою коефіцієнта лінійної кореляції Пірсона, описової статистики (M, SD) у середовищі SPSS Statistics 26.0.

Теоретико-методологічна основа дослідження. Методологічним підґрунтям роботи слугують принципи системності, детермінізму та розвитку у вивченні психічних явищ. Природу самооцінки та її роль у структурі Я-концепції досліджували С. Д. Максименко, О. П. Саннікова, У. Б. Михайлишин, О. О. Ратушний, У. Орт, Р. В. Робінс, Л. К. Дарр . Психологічні особливості підліткового віку висвітлено у працях Р. В. Павелківа, О. А. Брашеван, О. С. Карагжи, О. А. Столярчук. Проблему негативних емоційних станів підлітків розробляли І. О. Данченко, О. О. Сташук, Д. Кожанова, С. Б. Гітінс, К. Хант , М. Ф. Ибрагім.

Теоретична значущість та наукова новизна. Наукова новизна полягає у комплексному емпіричному вивченні кореляційних зв'язків між рівнем самооцінки та диференційованими показниками негативних емоційних станів — тривожністю, фрустрацією, агресивністю і ригідністю — у підлітків м. Дніпра в умовах воєнного стану. Теоретична значущість полягає у систематизації наукових уявлень про механізми взаємовпливу самооцінки й емоційного благополуччя підлітків та розширенні доказової бази щодо зв'язку самоставлення з показником ВООЗ-5 у даній віковій групі.

Практична значущість. Отримані результати можуть бути використані практичними психологами та соціальними педагогами закладів загальної середньої освіти для розробки програм індивідуального та групового психологічного супроводу підлітків із дисфункціональною самооцінкою та вираженими негативними емоційними станами. Матеріали дослідження становлять практичну цінність для педагогів у побудові підтримуючого освітнього середовища, а також для батьків у розумінні механізмів формування психологічного благополуччя їхніх

дітей підліткового віку. Розроблені на основі дослідження рекомендації можуть бути впроваджені у роботу психологічних служб шкіл міста Дніпра.

Структура роботи. Кваліфікаційна робота складається зі вступу, двох розділів, загальних висновків, списку використаної літератури (60 найменувань) та додатків (найменувань). Перший розділ присвячено теоретичному аналізу проблеми самооцінки, психологічних особливостей підліткового віку та негативних емоційних станів. Другий розділ містить опис організації та методів емпіричного дослідження, аналіз результатів вимірювань і встановлення взаємозв'язків між досліджуваними змінними. Зміст роботи викладено на сторінках основного тексту і містить таблиць. Загальний обсяг роботи разом зі списком літератури та додатками становить сторінок.

РОЗДІЛ 1. ТЕОРЕТИЧНИЙ АНАЛІЗ ВИВЧЕННЯ САМООЦІНКИ ТА НЕГАТИВНИХ ЕМОЦІЙНИХ СТАНІВ У ПІДЛІТКІВ

1.1. Результати теоретичного дослідження визначення самооцінки

Самооцінка є фундаментальним психологічним конструктом, що відображає ставлення особистості до власних якостей, можливостей і місця в соціальному просторі. У психологічній науці це поняття визначається як стійке, узагальнене утворення свідомості, у якому суб'єкт сприймає та оцінює себе як носія певних особистісних рис, здібностей і соціальних ролей. На відміну від ситуативних суджень про окремі вчинки чи риси, самооцінка охоплює цілісний образ "Я" і функціонує як внутрішній регулятор, що визначає загальний напрям та інтенсивність поведінкової активності. Таким чином, самооцінка — це не просто набір думок про себе, а складна, динамічна система оцінних ставлень, які мають когнітивний, емоційний і поведінковий виміри.

Структура самооцінки в сучасній психологічній науці розглядається як багаторівнева та багатовимірна. Загальна, або глобальна, самооцінка відображає інтегральне ставлення особистості до себе в цілому і характеризується відносною стабільністю в часі. Поряд із нею виокремлюють часткові, або доменні, самооцінки, що стосуються конкретних сфер — академічної успішності, зовнішнього вигляду, міжособистісних відносин, фізичних або інтелектуальних здібностей. Між загальним рівнем самооцінки і доменними її складовими існують двосторонні зв'язки: досягнення в значущих для особистості сферах піднімають загальну самооцінку, тоді як загальне позитивне або негативне самоставлення, своєю чергою, визначає вихідний рівень оцінки власних часткових характеристик.

Самооцінка виконує в психічному житті особистості кілька взаємопов'язаних функцій. Регулятивна функція полягає в тому, що рівень самооцінки визначає характер і спрямованість власних дій: особа з позитивним самоставленням, як правило, ставить перед собою складніші завдання й наполегливіше долає перешкоди на шляху до цілі, тоді як особа з негативним самоставленням схильна занижувати рівень власних домагань. Захисна функція реалізується через

механізми психологічного захисту, за допомогою яких особистість оберігає образ "Я" від дестабілізуючих впливів оточення, зокрема від критики, невдач і соціального відторгнення. Рефлексивна функція забезпечує самопізнання та здатність до переосмислення власного досвіду, що є необхідною умовою особистісного зростання і свідомої корекції власної поведінки. Нарешті, мотиваційна функція виявляється в тому, що прагнення підтримувати або підвищувати рівень позитивного ставлення до себе виступає потужним стимулом до діяльності та досягнення.

Формування самооцінки є результатом складної взаємодії зовнішніх соціальних і внутрішніх психологічних чинників. Провідну роль серед зовнішніх детермінант відіграє досвід взаємодії зі значущими дорослими, передусім стиль батьківського виховання: підтримувальне й послідовне виховання із безумовним прийняттям дитини сприяє формуванню позитивної самооцінки, тоді як відкидання, гіперкритика або гіперопіка закладають основу для нестійкої або заниженої самооцінки. Серед однолітків провідним механізмом виступає соціальне порівняння — зіставлення власних характеристик із характеристиками референтних осіб, що може підвищувати або знижувати самооцінку залежно від того, на чию користь складається порівняння. Внутрішні чинники охоплюють рівень нейротизму, когнітивні стилі обробки інформації про себе, а також сформованість навичок саморегуляції, що визначають здатність особистості протистояти зовнішнім оцінкам і зберігати стабільне самоставлення. Таким чином, самооцінка є відкритою до змін динамічною системою, що безперервно формується під впливом нового досвіду, соціальних зворотних зв'язків і внутрішнього переосмислення.

Класифікація рівнів самооцінки є усталеним інструментом психологічного аналізу, що дає змогу передбачати поведінкові та емоційні реакції особистості. Висока адекватна самооцінка характеризується реалістичним сприйняттям власних сильних і слабких сторін, стійкістю до критики і здатністю трансформувати невдачі у навчальний досвід, не руйнуючи загального позитивного ставлення до себе. Завищена, або захисна, самооцінка видається стабільною лише зовні, однак

насправді є компенсаторним утворенням, що маскує внутрішню невпевненість і може підтримуватися ціною нехтування реальністю та знецінення досягнень інших. Занижена самооцінка проявляється у підвищеній сензитивності до оцінок оточення, схильності до самозвинувачень і уникненні складних завдань через страх невдачі, що суттєво обмежує соціальну й академічну активність особистості й нерідко є підґрунтям для розвитку тривожних і депресивних станів (табл. 1.1).

Таблиця 1.1

Структурні компоненти самооцінки та їх характеристики

Компонент	Змістова характеристика	Рівні прояву	Функціональна роль
Когнітивний	Уявлення особистості про власні якості, здібності, риси характеру, місце в соціальному середовищі; система знань про себе	Загальна Я-концепція; доменні уявлення (академічний, соціальний, фізичний "Я-образ")	Забезпечує усвідомлення власних можливостей і обмежень; є підґрунтям для реалістичного цілепокладання
Афективний (емоційно-оцінний)	Емоційне ставлення до себе: самоповага, аутосимпатія, самоінтерес або самозаперечення; переживання власної цінності	Глобальна самооцінка; ситуативне самоставлення; стійке ставлення до окремих рис	Визначає емоційний тон поведінки, рівень психологічного благополуччя та стресостійкість
Поведінковий (регулятивний)	Дії та стратегії, що впливають із рівня самооцінки: вибір складності завдань, реакція на критику і невдачі, захисна поведінка	Копінг-стратегії; рівень домагань; готовність до ризику і відповідальності	Регулює активність через механізми самопідкріплення, самоконтролю і психологічного захисту
Рефлексивний	Здатність особистості аналізувати власний досвід, переосмислювати минулі дії і коригувати образ "Я" на підставі нових знань	Ретроспективна самооцінка; прогностична самооцінка (рівень очікувань)	Забезпечує особистіснезростання, корекцію поведінки і адаптацію до змін

Джерело: складено автором на основі теоретичного аналізу психологічних концепцій самооцінки [26; 37].

Українські дослідники зробили вагомий внесок у теоретичне осмислення феномену самооцінки в контексті вікового розвитку та соціальної взаємодії. О. О. Ратушний розглядає самооцінку підлітків як похідну Я-концепції, що формується у процесі зіставлення реального та ідеального образів "Я" і відзначається підвищеною нестійкістю в умовах активного пошуку особистісної ідентичності [37, с. 75]. У. Б. Михайлишин, І. Ю. Шмідзен та А. І. Малета, досліджуючи роль самооцінки у формуванні статусу підлітків у групі, встановили, що підлітки з позитивним самоставленням демонструють вищу комунікативну активність і частіше обіймають лідерські позиції у класному колективі, тоді як низька самооцінка корелює з периферійним статусом і соціальною ізоляцією [26, с. 122].

Для ілюстрації регулятивної функції самооцінки показовим є приклад її прояву в навчальній діяльності підлітка. Учень із адекватно високою самооцінкою, отримавши низьку оцінку за контрольну роботу, здатний сприйняти це як сигнал до змін у способі підготовки, не ставлячи під сумнів власну здатність до навчання загалом: він повертається до матеріалу, звертається по допомогу до вчителя і в наступній спробі демонструє суттєве поліпшення результату. Учень із заниженою самооцінкою в аналогічній ситуації схильний інтерпретувати невдачу як підтвердження власної неспроможності, після чого може знизити рівень докладаних зусиль або взагалі уникати тих навчальних ситуацій, де існує ризик чергової негативної оцінки. Учень із завищеною, захисною самооцінкою, навпаки, нерідко відкидає власну відповідальність за невдачу, переносячи провину на несправедливе оцінювання вчителя або складність завдання, що також блокує будь-які зміни у навчальній поведінці. Таким чином, в одній і тій самій ситуації три різні рівні самооцінки породжують три принципово різних сценарії поведінки та відмінні траєкторії академічного розвитку.

Яскравим прикладом впливу самооцінки на соціальну поведінку підлітка є характер його реакції на конфліктні ситуації з однолітками. Підліток із позитивною стійкою самооцінкою здатний вислухати критику або зауваження з боку однокласника без гострої захисної реакції: він зважує сказане, виокремлює конструктивну складову і за потреби коригує власну поведінку, зберігаючи при

цьому доброзичливі відносини. Підліток із заниженою самооцінкою, отримавши навіть нейтральний коментар, може сприйняти його як глибоку особисту образу або знак відторгнення, після чого або замкнеться й відсторониться від групи, або відреагує непропорційним спалахом агресії як формою самозахисту. Підліток із нестабільною самооцінкою демонструє непослідовну поведінку: у певні дні він відкритий і комунікабельний, в інші — болісно реагує на дрібні зауваження та шукає підтвердження своєї цінності в схваленні однолітків, що ускладнює формування стійких дружніх зв'язків. Наведені приклади переконливо свідчать про те, що самооцінка виступає своєрідним фільтром соціальних сигналів, визначаючи, яке значення підліток надає вчинкам і словам оточення.

Прямий зв'язок між рівнем самооцінки та характером емоційних реакцій особистості добре прослідковується на прикладі переживання ситуацій оцінювання та публічного виступу. Підліток із позитивною самооцінкою, виходячи відповідати перед класом, може відчувати певне хвилювання, однак загальний рівень тривоги залишається в межах, що не заважають ефективному виконанню завдання, оскільки він сприймає можливу помилку як природну частину публічної діяльності, а не як загрозу власній цінності. Підліток із заниженою самооцінкою у тій самій ситуації нерідко переживає виражену тривогу, що може супроводжуватися тахікардією, блокуванням мовлення і нездатністю відтворити добре вивчений матеріал — явище, яке вчителі помилково інтерпретують як недостатню підготовку. Якщо подібні ситуації повторюються систематично і стають джерелом сорому та насмішок однокласників, негативний досвід закріплюється й поглиблює заниженість самооцінки, формуючи стійкий зв'язок між оцінними ситуаціями та тривожними станами, що набуває характеру замкненого кола. Наведений приклад наочно демонструє, як самооцінка взаємодіє з емоційними станами: вона не лише відображає досвід, але й активно формує емоційне реагування на нові ситуації.

Особливо виразно роль самооцінки як регулятора психологічного стану проявляється в ситуаціях хронічного стресу або тривалих труднощів, що характерні для сучасних підлітків, які переживають складні соціальні умови. Підліток-переселенець, який змінив місце проживання й школу внаслідок вимушеного

переміщення, але має сформовану позитивну самооцінку, демонструє активні копінг-стратегії: він ініціює контакти з новими однокласниками, шукає підтримку в дорослих і поступово інтегрується в нове середовище, спираючись на внутрішнє відчуття власної компетентності та цінності. Той самий підліток із заниженою самооцінкою в аналогічних обставинах може обрати пасивне уникнення: триматися осторонь від однолітків, відмовлятися від участі в шкільних заходах і замикатися у тривозі та фрустрації, оскільки не вірить у власну здатність успішно адаптуватися. Таким чином, самооцінка виступає не лише дескриптивною характеристикою особистості, а й ресурсом психологічної стійкості — або, навпаки, чинником вразливості в умовах підвищеного навантаження.

Отже, теоретичний аналіз поняття самооцінки засвідчує, що вона є складним, багатовимірним психологічним утворенням, яке відіграє ключову роль у регуляції поведінки, формуванні емоційних реакцій і психологічному благополуччі особистості. Самооцінка формується у взаємодії соціальних, діяльнісних та індивідуально-психологічних чинників, набуває специфічних характеристик у підлітковому віці й тісно пов'язана з проявом як позитивних, так і негативних емоційних станів. Наведені теоретичні положення та практичні приклади переконливо свідчать про те, що розуміння природи, рівнів і функцій самооцінки є необхідною передумовою для наукового дослідження її взаємозв'язків із тривожністю, фрустрацією, агресивністю та ригідністю у підлітків.

1.2. Результати теоретичного розгляду психологічних особливостей підліткового віку в науковій літературі

Підлітковий вік є одним із найбільш складних і суперечливих етапів онтогенезу, що охоплює приблизно 11–16 років і характеризується якісними перетвореннями у всіх підструктурах особистості — тілесній, когнітивній, емоційній та соціальній. У цей період відбувається перехід від дитячого способу існування до дорослого, який супроводжується не лише біологічними змінами в організмі, а й докорінною перебудовою системи цінностей, мотивів і соціальних

відносин. Підлітковий вік традиційно розглядається у вітчизняній психологічній науці як критичний, тобто такий, що містить нормативну кризу розвитку, пов'язану з необхідністю вирішення суперечності між потребою у самостійності й дорослості та фактичною залежністю від дорослих [33, с. 198]. Психологічна своєрідність підліткового віку полягає в тому, що він є не просто перехідним проміжком між дитинством і юністю, а самостійним і повноцінним етапом розвитку зі своєю провідною діяльністю, специфічними потребами та новоутвореннями.

Провідною біологічною характеристикою підліткового віку є статеве дозрівання, або пубертат, — процес, що запускає каскадні гормональні зміни й зумовлює глибоку перебудову як тіла, так і психічного функціонування. Підвищення рівня статевих гормонів впливає безпосередньо на лімбічну систему мозку, підсилюючи інтенсивність емоційних реакцій, підвищуючи імпульсивність і знижуючи здатність до самоконтролю ще до того, як префронтальна кора, відповідальна за раціональне мислення й гальмування, повністю сформується. Нерівномірність між інтенсивним емоційним збудженням і незрілою системою вольової регуляції утворює нейробіологічне підґрунтя для характерної підліткової схильності до ризикованої поведінки, гострих афективних реакцій і труднощів із відкладенням задоволення [35, с. 1655]. Фізичні зміни тіла — збільшення росту, зміна пропорцій, поява вторинних статевих ознак — стають предметом напруженого уважного самостереження підлітка, і відповідність або невідповідність власного тіла суспільним еталонам краси безпосередньо відбивається на рівні самооцінки та емоційному самопочутті.

Когнітивний розвиток підліткового віку позначений переходом від конкретно-операційного мислення до формально-логічного, що відкриває якісно нові можливості для абстрагування, гіпотетичного міркування й системного аналізу. Підліток набуває здатності розмірковувати не лише про реальне, а й про можливе, будувати припущення, аналізувати альтернативні варіанти розвитку подій і оцінювати власну думку як таку, що може відрізнятись від загальноприйнятої. Розвиток метакогніції — здатності думати про власне мислення й аналізувати хід власних розумових процесів — зумовлює появу рефлексії як

центрального психологічного новоутворення підліткового віку, що вперше дозволяє особистості свідомо досліджувати й оцінювати власне "Я" [36, с. 87]. Водночас надмірна рефлексія й зосередженість на власних переживаннях породжують феномен підліткового егоцентризму, що проявляється в уявленні про себе як постійний об'єкт уваги й оцінювання з боку оточення — так зване «уявна аудиторія», — а також у переконанні у винятковості власного досвіду, яке позначається поняттям «особиста казка».

Центральним психологічним завданням підліткового віку, відповідно до епігенетичної концепції розвитку, є формування власної ідентичності — усталеного, внутрішньо узгодженого уявлення про себе як неповторну особистість із визначеними цінностями, переконаннями та способом відношення до світу. Підліток перебуває в активному пошуку відповідей на запитання «хто я?», «якими є мої цінності?», «ким я хочу стати?», і цей пошук реалізується через експериментування з різними соціальними ролями, групами належності, ціннісними системами та поведінковими стилями. Невизначеність у формуванні ідентичності — так звана дифузія або мораторій ідентичності — є нормальним і навіть необхідним проміжним станом, однак якщо вона затягується або поєднується з хронічним соціальним відторгненням, може стати джерелом стійкої тривожності, фрустрації і зниженої самооцінки [8, с. 298]. Успішне вирішення кризи ідентичності забезпечує підлітку відчуття внутрішньої цілісності й неперервності власного "Я" в часі та різних контекстах — те, що є передумовою психологічної зрілості та стабільного самоствавлення в юнацькому й дорослому віці.

Соціальна ситуація розвитку підлітка докорінно відрізняється від тієї, що характерна для молодшого шкільного віку: референтна група однолітків витісняє дорослих із позиції головного джерела оцінок, норм і зразків поведінки. Група однолітків виконує для підлітка декілька взаємопов'язаних функцій: вона забезпечує відчуття належності й емоційної підтримки, постачає нові моделі поведінки для наслідування, задає стандарти зовнішнього вигляду та соціальної успішності, а також надає «майданчик» для відпрацювання навичок спілкування,

вирішення конфліктів і відстоювання власної позиції [26, с. 121]. Соціометричний статус у групі — рівень популярності або відторгнення — набуває для підлітка надзвичайно важливого суб'єктивного значення, безпосередньо впливаючи на самооцінку, рівень тривожності та загальний емоційний фон. Водночас підлітковий вік характеризується початком відокремлення від батьків і перебудовою дитячо-батьківських відносин на більш рівноправних засадах, що нерідко породжує конфлікти між прагненням до автономії та збереженням емоційної прив'язаності до сім'ї.

Вітчизняні психологи приділяють значну увагу специфіці підліткового розвитку в сучасних соціальних умовах. Р. В. Павелків у підручнику з вікової психології детально характеризує підлітковий вік як період «другого народження» особистості, підкреслюючи, що центральним новоутворенням цього етапу є почуття дорослості — суб'єктивне переживання власної зміненості й претензія на нові права та відносини, яке випереджає реальну соціальну зрілість і саме через цю розбіжність породжує конфлікти [33, с. 204]. О. А. Брашеван та О. С. Караджи у своїй роботі акцентують увагу на соціально-психологічних особливостях сучасного підлітка, вказуючи, що цифровізація середовища суттєво трансформує процеси соціалізації: підліток формує ідентичність не лише у реальних, а й у віртуальних спільнотах, де порівняння зовнішності та успіхів з ідеалізованими образами у соціальних мережах стає додатковим потужним чинником дестабілізації самооцінки [8, с. 298]. Б. В. Присяжнюк описує емоційно-почуттєву сферу підлітків як таку, що перебуває в стані підвищеної збудливості та нерівноважності, зазначаючи, що реакції підлітка на соціальні події непропорційно інтенсивні порівняно з дорослими й відрізняються швидкою зміною від ейфорії до дисфорії [35, с. 1658]. О. А. Столярчук досліджувала психоемоційний стан підлітків в умовах навчання під час воєнних дій і встановила, що хронічний стрес воєнного часу суттєво загострює типові підліткові вразливості: підвищує тривожність, погіршує навчальну мотивацію та знижує здатність до саморегуляції (табл. 1.2).

Таблиця 1.2

Психологічні новоутворення та провідні характеристики підліткового віку

Сфера розвитку	Основні новоутворення та зміни	Психологічні ризики за несприятливих умов
Біологічна / тілесна	Пубертат, статеве дозрівання, нерівномірне фізичне зростання; підвищена гормональна активність; формування нового тілесного образу "Я"	Негативний тілесний образ; занижена самооцінка через невідповідність еталонам зовнішності; підвищена сором'язливість і тривожність
Когнітивна	Перехід до формально-логічного мислення; розвиток рефлексії та метакогніції; здатність до гіпотетичного міркування; підлітковий егоцентризм	Надмірна рефлексія, зациклення на власних недоліках; невпевненість у судженнях; тривога щодо оцінки з боку «уявної аудиторії»
Емоційна	Підвищена афективна збудливість; швидкі коливання настрою; інтенсивність переживань; зростання емпатії та чутливості до несправедливості	Емоційна нестійкість; схильність до афективних спалахів; розвиток тривожності, дисфорії, депресивних станів при хронічному стресі
Соціальна	Переорієнтація на однолітків; формування референтної групи; конформізм; перебудова дитячо-батьківських відносин; потреба в автономії	Залежність від групового схвалення; вразливість до булінгу та соціального відторгнення; конфлікти з батьками через нерозуміння
Особистісна	Становлення ідентичності; почуття дорослості; формування власних цінностей і переконань; розвиток самосвідомості та рефлексивної самооцінки	Дифузія ідентичності; рольова плутанина; нестійка самооцінка; підвищена сензитивність до критики та оцінок оточення

Джерело: складено автором на основі [8; 33; 35; 59].

Зарубіжні вчені розглядають підлітковий вік крізь призму нейробіологічних, соціокультурних і клінічних підходів, що доповнюють вітчизняні дослідження. М. Szczesniak зі співавторами встановили, що якість комунікації з однолітками у підлітковому віці виступає значущим медіатором між рівнем самооцінки та задоволеністю життям: підлітки, які мають широке коло підтримуючих стосунків,

демонструють вищу самооцінку й нижчі показники тривожних і депресивних проявів навіть за несприятливих умов у сім'ї [58]. UNICEF у доповіді про стан дитинства у світі підкреслює, що психічне здоров'я підлітків є глобальною проблемою: щонайменше 1 з 7 підлітків у світі переживає психічні розлади, а найбільш поширеними є тривожні та депресивні стани, тісно пов'язані з низькою самооцінкою, соціальним відторгненням і нестабільними відносинами з батьками [59].

Прояви підліткової кризи особливо виразно простежуються в навчальному середовищі, де підліток одночасно стикається з підвищеними академічними вимогами й інтенсивними процесами самоствердження в групі однолітків. Наприклад, учень 8-го класу, який у початковій школі відзначався старанністю й охоче виконував вказівки вчителів, у підлітковому віці раптово починає ігнорувати домашні завдання, заперечувати авторитет педагогів і демонстративно порушувати дисципліну — не через злий умисел, а через нагальну психологічну потребу довести власну самостійність і незалежність від дорослого контролю. Якщо вчитель або батьки реагують на таку поведінку посиленням тиску і критикою, не розуміючи її нормативної природи, підліток нерідко починає сприймати школу як ворожий простір, де його не розуміють і не поважають, що поглиблює відчуження та знижує навчальну мотивацію. Розуміння нормативності кризових проявів підліткового віку дозволяє педагогам і батькам обрати педагогічну стратегію, що поєднує збереження структури й вимогливості з наданням підлітку реальних зон автономії та поважним ставленням до його думки, — і саме така стратегія є найефективнішою для збереження позитивної мотивації до навчання.

Роль групи однолітків як провідного регулятора поведінки підлітка виразно проявляється в ситуаціях групового тиску та ризикованих ініціатив. Наприклад, підліток, який самостійно ніколи б не наважився прогуляти урок або спробувати алкоголь, робить це в компанії однокласників, для яких така поведінка є нормою, — і головним мотивом тут є не власне бажання, а страх відторгнення від групи та потреба у підтвердженні власної «дорослості» й належності. Механізм конформізму в підлітковому віці є набагато потужнішим, ніж у будь-якому іншому:

підліток готовий поступитися власними переконаннями й цінностями заради збереження місця в значущій для нього групі, оскільки виключення зі спільноти сприймається ним як екзистенційна загроза, рівнозначна за силою переживання з загрозою фізичній безпеці. Водночас саме ця висока чутливість до групових норм може бути ресурсом: якщо підліток потрапляє в просоціальну групу з позитивними цінностями — спортивну секцію, творчий гурток, волонтерський рух, — груповий тиск спрямовує його поведінку у конструктивне русло й підтримує розвиток здорової самооцінки.

Підвищена емоційна нестабільність підліткового віку знаходить безпосереднє вираження в повсякденних ситуаціях спілкування з дорослими та однолітками. Так, 13-річна дівчина може вранці вийти з кімнати у чудовому настрої, після незначного зауваження матері щодо безладу в кімнаті — зачинитися й плакати впродовж години, відчуваючи повне знецінення й відчуження, а вже ввечері зателефонувати подрузі й сміятися так, ніби нічого не трапилося: всі ці стани є цілком щирими і відображають не маніпуляцію, а нейробіологічно обумовлену нестійкість афективної регуляції. Дорослим, які не розуміють цього механізму, підліток здається «нестерпним», «навмисно драматизуючим» або «незрілим», що призводить до взаємного нерозуміння і нерідко — до тривалих сімейних конфліктів, які ще більше дестабілізують емоційний стан дитини. Важливо розуміти, що здатність до самостійної емоційної регуляції формується поступово впродовж усього підліткового й юнацького вікового діапазону і завершується лише в міру дозрівання префронтальних структур мозку — приблизно до 20–25 років. Отже, емоційна нестабільність підлітка не є свідченням патології, а є нормативним проявом незрілості систем нейробіологічної регуляції, що вимагає від дорослого оточення терпіння, структурної підтримки й розвитку в підлітка навичок усвідомленої саморегуляції.

Процес формування ідентичності у підліткового вікового діапазону знаходить виразне практичне втілення в зміні зовнішнього вигляду, уподобань і кола спілкування, що нерідко стурбовує батьків, але є нормальним проявом психологічного пошуку. Наприклад, підліток, який упродовж кількох місяців

захоплено грає на гітарі, носить певний стиль одягу й проводить час виключно з однією компанією, може раптово змінити всі ці атрибути й перейти до принципово іншого кола інтересів — і це не свідчить про нестійкість характеру, а відображає нормальний процес «примірювання» різних ідентичностей задля знаходження тієї, що найточніше відповідає власному "Я". Тривожнішою є ситуація, коли підліток застрягає в стані так званої дифузії ідентичності: не проявляє жодних стійких інтересів, уникає будь-яких зобов'язань і байдуже сприймає різні ролі без жодної внутрішньої залученості — це може свідчити про глибинну тривогу, пов'язану зі страхом зробити неправильний вибір, або про наслідки хронічного знецінення з боку дорослих. Підтримувальне середовище, у якому підліток має право на пробу й помилку без жорсткого засудження, є необхідною умовою успішного проходження цього етапу: саме такий контекст забезпечує формування стійкої, автентичної ідентичності з позитивною самооцінкою в її основі.

Таким чином, підлітковий вік є складним психологічним утворенням, що характеризується глибокими перетвореннями у біологічній, когнітивній, емоційній і соціальній сферах особистості. Центральними психологічними завданнями цього віку є формування ідентичності, відокремлення від батьків, побудова рівноправних відносин з однолітками та вироблення власної системи цінностей. Розуміння нормативних особливостей підліткового розвитку є необхідною теоретичною передумовою для аналізу самооцінки підлітків та її взаємозв'язків із негативними емоційними станами.

1.3. Результат теоретичного розгляду проживання негативних емоційних станів у підлітків

Негативні емоційні стани є невід'ємною складовою психічного життя людини й виконують у ньому важливі регуляторні та сигнальні функції, однак у разі хронічного накопичення або надмірної інтенсивності вони здатні суттєво порушувати психологічне функціонування особистості. У психологічній науці під негативними емоційними станами розуміють стійкі або ситуативні переживання,

що характеризуються суб'єктивно неприємним забарвленням, зниженням загального тону та активності й пов'язані з переживанням загрози, втрати, фрустрації або внутрішнього конфлікту. До основних негативних емоційних станів, актуальних для підліткового віку, відносять тривожність, фрустрацію, агресивність і ригідність, які розглядаються як самостійні психологічні феномени з власною структурою, динамікою та поведінковими проявами [9, с. 15]. Кожен із цих станів може виступати як самостійним психологічним утворенням, так і складовою більш комплексного порушення емоційного функціонування, що підкреслює необхідність їх системного вивчення в контексті підліткового розвитку.

Тривожність посідає центральне місце серед негативних емоційних станів підліткового віку й визначається як стійка схильність особистості переживати стан підвищеного занепокоєння, напруги й очікування небезпеки в ситуаціях, що об'єктивно не містять реальної загрози або містять її незначною мірою. На відміну від ситуативного страху, який є адаптивною реакцією на конкретну загрозу, тривожність як риса особистості є відносно стабільною характеристикою, що виявляє себе в широкому спектрі ситуацій і зберігається навіть після усунення зовнішнього стресора. Підлітковий вік є сензитивним до формування тривожності, оскільки поєднує нейробіологічну незрілість систем гальмування з підвищеним соціальним навантаженням — необхідністю постійно доводити власну відповідність груповим стандартам, успішність і привабливість [10, с. 41]. Хронічна тривожність у підлітків не лише погіршує суб'єктивне самопочуття, а й порушує когнітивне функціонування — концентрацію уваги, оперативну пам'ять і здатність до прийняття рішень, — що безпосередньо відбивається на академічній успішності та якості соціальних відносин.

Фрустрація є психічним станом, що виникає внаслідок блокування цілеспрямованої діяльності або незадоволення значущої потреби й супроводжується переживанням напруги, невдоволення, безсилля та нерідко — дезорганізацією поведінки. У підлітковому віці фруструючих ситуацій особливо багато, адже підліток постійно стикається з суперечністю між зрослими потребами й незадоволеними можливостями: він прагне автономії, але залишається залежним

від батьків; хоче бути визнаним, але часто стикається з ігноруванням або критикою; намагається досягти групового статусу, але зазнає конкуренції та відторгнення [36, с. 142]. Агресивність у підлітковому контексті розглядається як стан підвищеної готовності до нападу, заподіяння шкоди або домінування, що може бути як безпосередньою реакцією на фрустрацію, так і стабільною рисою особистості, сформованою внаслідок систематичного досвіду насилля, знецінення чи безкарності агресивних дій. Важливо розрізняти реактивну агресивність, що є захисною відповіддю на реальну або уявну загрозу, та проактивну — цілеспрямовану поведінку для досягнення бажаного результату через примус, оскільки ці два типи мають відмінне психологічне підґрунтя і потребують різних підходів у роботі з підлітком.

Ригідність у психологічному розумінні визначається як знижена здатність особистості змінювати програму діяльності, установки, спосіб мислення або поведінки у відповідь на нові вимоги ситуації, що об'єктивно вимагають такої зміни. На емоційному рівні ригідність проявляється у стійкому, важко коригованому негативному емоційному стані — вперте збереження поганого настрою, образи або дратівливості навіть після того, як стресова ситуація минула. У підлітковому віці ригідність нерідко виявляється у вигляді категоричності суджень, неготовності враховувати альтернативні точки зору, зациклення на образах і перехідних переживаннях та відмови змінювати звичні паттерни поведінки навіть тоді, коли вони явно не дають очікуваного результату [48]. Ригідність у підлітків є водночас симптомом і чинником ризику: вона ускладнює вирішення міжособистісних конфліктів, знижує адаптивні можливості в нових умовах і в поєднанні з тривожністю та низькою самооцінкою формує стійку дисфункційну модель реагування на стрес.

Негативні емоційні стани у підлітків рідко функціонують ізольовано — вони утворюють взаємопов'язану систему, де один стан закономірно породжує або посилює інший. Хронічна тривожність, наприклад, виснажує психічні ресурси підлітка й підвищує його сензитивність до будь-яких перешкод, унаслідок чого навіть дрібні труднощі сприймаються як нездоланні й викликають гостру

фрустрацію; фрустрація, своєю чергою, нерідко виплескується у вигляді агресії або накопичується у формі ригідної образи, яка ще більше підвищує фоновий рівень тривоги. Ця динаміка утворює замкнене коло, що підтримує себе без нових зовнішніх стресорів і поступово набуває характеру стійкого дисфункційного патерну, який дослідники описують як емоційну дисрегуляцію [11, с. 53]. Вагомим чинником, що об'єднує всі негативні емоційні стани в підлітка, є рівень самооцінки: низька самооцінка знижує поріг виникнення тривожності, підвищує фрустраційну вразливість, посилює ригідність захисних реакцій і знижує здатність до конструктивного виходу з агресивного збудження. Розуміння системного характеру негативних емоційних станів є необхідною теоретичною основою для побудови ефективних психодіагностичних і корекційних програм для підліткового контингенту.

Негативні емоційні стани підлітків — тривожність, фрустрація та депресивність — є предметом активного вивчення як вітчизняних, так і зарубіжних дослідників. Українські науковці довели, що тривожність виступає провідним чинником зниженої самооцінки, а підлітки з негативними уявленнями про себе частіше вдаються до емоційного уникання як способу боротися зі стресом; особливо вразливими є підлітки-переселенці, у яких рівні тривожності та фрустрації суттєво перевищують показники однолітків у стабільних умовах. Зарубіжні дослідження підтверджують, що знижена самооцінка є потужним предиктором депресії, особливо у дівчат, а жертви булінгу демонструють підвищений рівень тривоги та депресивності саме через руйнування самооцінки внаслідок соціального відторгнення; ВООЗ, своєю чергою, наголошує на необхідності комплексних профілактичних заходів у клінічному, шкільному та сімейному середовищі (табл. 1.3).

Таблиця 1.3

Характеристика основних негативних емоційних станів у підлітків

Стан	Психологічне визначення	Типові прояви у підлітків	Зв'язок із самооцінкою
Тривожність	Стійка схильність переживати підвищене занепокоєння і напругу в ситуаціях без реальної або пропорційної загрози	Страх оцінювання, уникання публічних ситуацій, соматичні симптоми (серцебиття, тремор), зниження концентрації уваги	Низька самооцінка підвищує поріг тривожності; тривожність, своєю чергою, поглиблює негативне самоставлення через хронічні невдачі
Фрустрація	Психічний стан, що виникає при блокуванні значущої потреби або цілі; супроводжується напругою, незадоволенням і дезорганізацією поведінки	Роздратованість, апатія, відмова від діяльності, конфліктність, пошук «цапа відбуйайла», регресивна поведінка	Підлітки з низькою самооцінкою мають нижчий поріг фрустрації; повторна фрустрація закріплює переконання у власній неспроможності
Агресивність	Підвищена готовність до нападу або заподіяння шкоди; може бути реактивною (захисною) або проактивною (інструментальною)	Вербальна та фізична агресія, булінг, самоагресія, провокативна поведінка, демонстративне порушення правил	Завищена захисна самооцінка пов'язана з проактивною агресією; занижена — з реактивною та самоагресією
Ригідність	Знижена здатність змінювати установки, поведінку або спосіб мислення відповідно до нових умов; емоційна негнучкість	Категоричність суджень, нездатність прощати образи, зациклення на негативному досвіді, опір будь-яким змінам	Низька самооцінка підсилює ригідність як захист від нових загроз; ригідність блокує корегуючий досвід, що міг би підвищити самооцінку

Джерело: складено автором на основі теоретичного аналізу психологічних концепцій самооцінки [9; 10; 11; 36; 48].

Тривожність у підлітків найбільш виразно проявляється в ситуаціях соціального оцінювання: навіть добре підготовлений підліток може «заблокуватися» на усному іспиті через страх публічного провалу, а негативна

реакція оточення після такого епізоду лише закріплює тривожну схему, поступово звужуючи зону активності й знижуючи успішність незалежно від реального рівня знань. Фрустрація, натомість, найгостріше переживається у сімейному середовищі, де прагнення підлітка до самостійності систематично блокується батьківським контролем без пояснень і альтернатив: накопичена напруга або вихлюпується у вигляді конфліктів, або перетворюється на апатію й відчуженість, формуючи стійкі дисфункційні патерни поведінки — пасивну агресію, маніпулятивність чи повну відмову від ініціативи, — які згодом переносяться й в інші сфери відносин.

Агресивність підлітків, що набуває форми булінгу, є одним із найбільш соціально значущих і психологічно руйнівних проявів негативних емоційних станів у шкільному середовищі. Типовою є ситуація, коли підліток-агресор систематично принижує однокласника — насміхається над його зовнішністю, псує речі, поширює образливі чутки в соціальних мережах, — і ця поведінка є не стільки виявом природної жорстокості, скільки засобом самоствердження й компенсації власного відчуття неспроможності або страху: принижуючи іншого, підліток тимчасово підвищує власний статус у групі та заглушає внутрішню тривогу. Для жертви такої агресії наслідки є системними: хронічне переживання приниження й безпорадності формує стійко занижену самооцінку, тривожність і депресивний фон, а соціальна ізоляція унеможливорює отримання підтримки від однолітків, яка могла б стати захисним ресурсом. Дослідження показують, що підлітки, які зазнали булінгу, у подальшому житті демонструють підвищений ризик тривожних і депресивних розладів, труднощі в побудові довірливих відносин і знижену впевненість у власних силах, що підкреслює стійкість і тривалість негативних наслідків агресивних взаємодій у підлітковому середовищі [56].

Ригідність як емоційний стан підлітка особливо виразно проявляється в ситуаціях вимушених змін — переходу до нової школи, зміни класного колективу або суттєвих перетворень у родинному укладі. Наприклад, підліток, якого перевели до нового класу внаслідок реорганізації школи, упродовж кількох місяців відмовляється налагоджувати контакти з новими однокласниками, постійно порівнює новий клас із попереднім не на користь першого й демонструє виражену

дратівливість при будь-яких спробах дорослих заохотити його до соціальної активності: ригідна прихильність до звичного середовища блокує адаптацію й підтримує негативний емоційний фон. Ця ригідність є не упертістю характеру, а захисною психологічною реакцією: підліток, котрий переживає невизначеність власної ідентичності, особливо болісно сприймає зміни у зовнішньому середовищі, оскільки вони позбавляють його звичних орієнтирів і соціальних зв'язків, що підтримували його самооцінку. У контексті воєнних подій в Україні, де сотні тисяч підлітків пережили вимушене переміщення, ригідність стала масовим захисним феноменом, що потребує спеціальної психологічної роботи, орієнтованої на поступове відновлення відчуття безпеки й формування гнучкості в адаптації [42, с. 35]. Зазначений приклад підтверджує, що ригідність необхідно розглядати не як рису характеру, а як симптом незадоволеної потреби у стабільності й приналежності, що відкриває продуктивні шляхи для психологічного втручання.

Таким чином, тривожність, фрустрація, агресивність і ригідність є провідними негативними емоційними станами підліткового віку, що мають власну психологічну природу, проте функціонують у тісному взаємозв'язку та взаємопосиленні. Їх виникнення та закріплення обумовлене поєднанням нейробіологічної незрілості, специфіки соціальної ситуації розвитку й рівня самооцінки як центрального регулятора емоційного реагування. Теоретичний аналіз негативних емоційних станів підлітків створює необхідне підґрунтя для подальшого емпіричного дослідження їх взаємозв'язків із самооцінкою.

1.4. Представлення проблеми дослідження самооцінки у наукових дослідженнях

Проблема самооцінки займає одне з провідних місць у системі психологічного знання, що підтверджується стабільно високим дослідницьким інтересом до неї упродовж останніх десятиліть як у вітчизняній, так і в зарубіжній науці. Дослідження самооцінки охоплює широкий тематичний діапазон: від вивчення її структури та механізмів формування — до аналізу її взаємозв'язків із

психічним здоров'ям, академічною успішністю, соціальною адаптацією і якістю міжособистісних відносин. Особливу наукову актуальність набуває вивчення самооцінки в підлітковому віці, оскільки саме в цьому віковому діапазоні вона зазнає найбільш інтенсивних перетворень і є найбільш сензитивною до впливу зовнішніх соціальних чинників [37, с. 74]. Науковий інтерес до цієї проблеми посилюється у зв'язку з поширенням тривожних і депресивних розладів серед підліткової популяції: численні дослідження фіксують, що низька самооцінка є одним із ключових предикторів погіршення психічного здоров'я в цьому віковому діапазоні.

Сучасна психологічна наука досліджує самооцінку у трьох взаємопов'язаних напрямках: структурно-динамічному — з фокусом на компонентах, віковій динаміці та стабільності самооцінки; соціально-психологічному — що вивчає її роль у міжособистісній взаємодії, соціальному порівнянні та груповій поведінці; та клінічно-психологічному — де самооцінка розглядається як ресурс або чинник ризику тривожних, депресивних і особистісних розладів (табл. 1.4)

Таблиця 1.4

Напрями наукових досліджень самооцінки підлітків та їх ключові результати

Напрямок дослідження	Ключові питання	Провідні методи	Основні результати
Структурно-динамічний	Компоненти самооцінки; вікова динаміка; стабільність і мінливість у часі	Лонгітюдні дослідження, метааналіз, психометричні шкали (Розенберга, Столін)	Двосторонній зв'язок між загальною та доменними самооцінками; зростання стабільності з віком; пік нестійкості — у 12–15 років
Соціально-психологічний	Зв'язок самооцінки з соціальним статусом, стилем спілкування, груповою поведінкою підлітків	Соціометрія, кореляційний аналіз, анкетування, спостереження	Позитивний зв'язок самооцінки та соціометричного статусу; роль зворотного зв'язку від однолітків як регулятора самооцінки
Клінічно-психологічний	Самооцінка як ресурс або чинник ризику тривожних, депресивних та	Клінічні шкали, кореляційний і регресійний аналіз,	Низька самооцінка є значущим предиктором тривожності та депресії; кореляційні зв'язки

	поведінкових розладів	лонгітудне відстеження	зберігаються після контролю демографічних змінних
Крос-культурний і гендерний	Відмінності у рівні та структурі самооцінки залежно від статі, культури, соціально-економічного статусу	Порівняльні дослідження, вибірки різних країн, дисперсійний аналіз	Дівчата демонструють нижчу самооцінку у 13–16 років; культурний контекст визначає домени, що найбільше впливають на загальну самооцінку
Стресовий і кризовий	Самооцінка в умовах хронічного стресу, воєнного конфлікту, вимушеного переміщення	Порівняльні дослідження на вибірках із кризових контекстів, кореляційний аналіз	Збережена самооцінка виступає захисним ресурсом; знижена — підвищує вразливість до тривожних і депресивних станів у стресових умовах

Джерело: складено автором на основі теоретичного аналізу психологічних концепцій самооцінки [37; 52; 58; 59].

Методологічно дослідження спираються на три підходи: психометричний — стандартизоване вимірювання за допомогою опитувальників Розенберга, Століна, методики Дембо-Рубінштейн; феноменологічний — якісні методи, що розкривають суб'єктивні смисли образу «Я»; та нейропсихологічний — що виявляє нейронні кореляції самооцінки, зокрема активацію медіальної префронтальної кори у процесі обробки самостосовної інформації (табл. 1.5).

Таблиця 1.5

Систематизація досліджень взаємозв'язку самооцінки й негативних емоційних станів у підлітків

Автор(и), рік	Країна	Вибірка	Методики	Ключовий результат
Orth U., Robins R. W., 2013	США	1 814 підлітків, лонгітюд 4 роки	Шкала Розенберга, BDI	Низька самооцінка є каузальним предиктором депресії, зворотний напрям слабший
Sowislo J. F., Orth U., 2013	Метааналіз	77 досліджень, >75 000 осіб	Різні шкали самооцінки й тривожності	Двосторонній зв'язок, але ефект від самооцінки досимптомів сильніший

Szczesniak M. et al., 2020	Польща	412 підлітків 13–17 р.	SES, SCARED, SWLS	Якість спілкування з однолітками медіює зв'язок між самооцінкою й тривожністю
Михайлишин У. Б. та ін., 2021	Україна	186 підлітків 7–9 кл.	Методика Дембо-Рубінштейн, соціометрія	Позитивна самооцінка корелює з вищим соціометричним статусом ($r=0,48$)
Столярчук О. А., 2023	Україна	234 підлітки-переселенці	Шкала Розенберга, Спілбергер	Рівень тривожності у підлітків-ВПО на 34% вищий за норму; знижена самооцінка є медіатором
Donnellan M. B. et al., 2005	США	2 046 підлітків	RSES, BPAQ	Низька самооцінка пов'язана з реактивною агресією ($r=-0,31$), завищена — з проактивною
Brailovskaia J., Margraf J., 2021	Німеччина	638 підлітків	RSES, шкала ригідності	Самооцінка негативно корелює з ригідністю ($r=-0,44$); ригідність посилює тривожність
Ратушний О. О., 2020	Україна	97 підлітків 14–16 р.	Методика Століна, шкала фрустрації	Знижена самооцінка підвищує фрустраційну вразливість; унікальний копінг є медіатором
UNICEF, 2021	Глобальний	Репрезентативна вибірка	Мета-огляд	1 з 7 підлітків має ознаки психічного розладу; тривожність і депресія домінують, пов'язані з низькою самооцінкою

Джерело: складено автором за матеріалами першоджерел, наведених у таблиці [8; 14; 26; 37; 56; 57; 58; 59].

Метааналізи переконливо підтверджують стійкий від'ємний кореляційний зв'язок між самооцінкою та тривожністю й депресивністю, причому лонгітюдні дані вказують на взаємний характер впливів: низька самооцінка передуює появі тривожних і депресивних симптомів, які, своєю чергою, підривають позитивне самоставлення, утворюючи самопідтримувальний цикл. Разом із тим у цій галузі залишаються суттєві прогалини: бракує досліджень самооцінки підлітків в умовах хронічного стресу та збройного конфлікту, системного аналізу її взаємозв'язків із

цілим комплексом негативних емоційних станів одночасно, а гендерна специфіка цих зв'язків — попри стабільно нижчу самооцінку й вищу тривожність у дівчат — досі залишається предметом наукових дискусій, що й обумовлює актуальність подальших досліджень.

Вітчизняні дослідники розкрили кілька ключових аспектів проблеми самооцінки підлітків у сучасному українському контексті. Зокрема, встановлено, що знижена самооцінка є статистично значущим предиктором тривожності, фрустрації та ригідності, причому ці зв'язки є особливо вираженими у підлітків-переселенців; підлітки із заниженою самооцінкою частіше обирають деструктивні стратегії вирішення конфліктів — суперництво й уникання, — тоді як адекватно висока самооцінка сприяє компромісу та співробітництву. Науковці також наголошують на необхідності розмежовувати первинну знижену самооцінку, сформовану ще до підліткового віку, і вторинну — що виникає внаслідок хронічних невдач у підлітковий період, — а також на важливості поєднання психометричних і якісних методів, оскільки кількісні показники не завжди відображають глибинну феноменологію самоставлення, особливо за умови захисно-завищених відповідей.

Зарубіжна емпірична база підтверджує, що висока самооцінка є не просто корелятом, а каузальним чинником психологічного благополуччя, кращих соціальних відносин та академічної успішності, що засвідчено десятками лонгітюдних досліджень. Метааналіз понад 164 000 учасників виявив двосторонній зв'язок між загальною самооцінкою та задоволеністю різними сферами життя, причому найбільша динаміка цих зв'язків припадає саме на підлітковий і юнацький вік; окремі дослідження уточнюють, що самокритика є потужнішим предиктором депресії, ніж загальний рівень самооцінки, а копінг-стратегії відіграють роль медіатора — проблемно-орієнтований копінг посилює захисний вплив самооцінки, тоді як унікальний його нейтралізує.

Дослідження самооцінки підлітків в умовах соціального стресу дають особливо показові результати, що розкривають захисний або вразливий потенціал самоставлення. Наприклад, у дослідженні підлітків, які пережили вимушене переміщення внаслідок воєнних дій в Україні, було виявлено, що серед тих, хто мав

відносно збережену самооцінку до моменту переміщення, рівні тривожності і фрустрації через 6 місяців після переїзду були значно нижчими, ніж у підлітків, у яких ще до переміщення фіксувалася знижена самооцінка [42, с. 35]. Це свідчить про те, що самооцінка функціонує як своєрідний «психологічний буфер», що пом'якшує вплив гострих стресорів на емоційний стан: підліток із позитивним самоставленням інтерпретує труднощі як тимчасові й переборні, а не як свідчення власної нездатності впоратися з життям. У практичному вимірі цей результат вказує на те, що психологічна підготовка підлітків до стресових подій через формування стійкої самооцінки є важливим завданням превентивної психологічної роботи в школах і центрах психологічної допомоги. Таким чином, дослідження самооцінки в кризових умовах є не лише теоретично цінним, а й безпосередньо прикладним: його результати конкретно визначають мішені для психологічного втручання та критерії його ефективності.

Гендерна специфіка самооцінки підлітків є добре задокументованою закономірністю, що стабільно відтворюється в дослідженнях різних країн і культур. Зокрема, дослідження, проведені в українських школах, показують, що дівчата-підлітки у 13–15-річному віці в середньому демонструють нижчі показники загальної самооцінки порівняно з однолітками-хлопцями, а їхня самооцінка більшою мірою пов'язана із задоволеністю власною зовнішністю та сприйнятим ставленням однолітків, тоді як хлопці частіше прив'язують самооцінку до показників фізичної сили й академічних досягнень у конкурентному контексті [26, с. 123]. Дівчата також частіше демонструють виражений розрив між реальним і ідеальним образом "Я" — тобто між тим, якими вони себе бачать, і тим, якими хотіли б бути, — і саме ця розбіжність є одним із ключових механізмів, що пояснює вищу поширеність тривожних і депресивних станів серед дівчаток-підлітків порівняно з хлопцями. Виявлення гендерних відмінностей у дослідженнях самооцінки є важливим не лише для розуміння феномену, але й для диференційованої розробки психокорекційних програм: програми для дівчат мають робити акцент на формуванні позитивного тілесного образу і стійкості до нереалістичних соціальних стандартів краси, тоді як для хлопців — на розвитку

неконкурентних форм самоствердження і здатності шукати й отримувати соціальну підтримку.

Дослідження взаємозв'язку між самооцінкою підлітка і його соціометричним статусом у класному колективі є класичною темою соціальної психології розвитку, що зберігає свою актуальність і сьогодні. У дослідженнях, де учнів просять оцінити рівень власної самооцінки й водночас провести соціометричну процедуру, стабільно отримується помірний позитивний кореляційний зв'язок між двома змінними: підлітки з вищою самооцінкою частіше отримують позитивні соціометричні вибори й рідше є ізольованими або відторгнутими членами групи [26, с. 122]. Водночас дослідження демонструють, що цей зв'язок не є односпрямованим: низький соціальний статус може знижувати самооцінку через механізм відображеної оцінки — підліток починає сприймати себе так, яким його бачать і оцінюють однолітки. Описаний взаємозумовлений характер зв'язку між самооцінкою та соціальним статусом підлітка указує на те, що психологічна робота, спрямована виключно на корекцію самооцінки без роботи із соціальним середовищем, може мати обмежену ефективність: для стійкого підвищення самооцінки підлітку необхідне не лише внутрішнє переформатування образу "Я", але й реальний позитивний досвід соціального прийняття й визнання в групі однолітків.

Результати наукових досліджень самооцінки підлітків мають безпосереднє практичне застосування в роботі шкільних психологів, класних керівників і фахівців центрів психологічної допомоги. Наприклад, на підставі отриманих у дослідженнях даних про взаємозв'язок між самооцінкою, тривожністю і навчальною успішністю в ряді шкіл були розроблені та впроваджені групові психокорекційні програми, спрямовані на формування адекватно позитивної самооцінки в учнів 7–9 класів: в учасників таких програм фіксувалося не лише підвищення рівня самооцінки, але й достовірне зниження тривожності та покращення академічної успішності [14]. Ще одним прикладом практичного застосування результатів досліджень є розробка діагностичних алгоритмів для раннього виявлення підлітків групи ризику: підлітки з вираженою заниженою

самооцінкою, що поєднується з підвищеною тривожністю та соціальною ізоляцією, виявляються найбільш уразливими до розвитку клінічно значущих емоційних розладів і потребують пріоритетної психологічної підтримки. Описані приклади переконливо свідчать про те, що наукові дослідження самооцінки підлітків мають не лише теоретичну, а й пряму суспільну цінність: вони є основою для доказово-орієнтованої практики психологічного супроводу підліткового розвитку в освітньому та реабілітаційному середовищі.

Відповідно до мети та завдань дослідження, для емпіричного вивчення взаємозв'язку самооцінки й негативних емоційних станів у підлітків був підібраний комплекс психодіагностичних методик, що відповідають критеріям валідності, надійності та вікової адекватності (табл. 1.6).

Таблиця 1.6

Психодіагностичний інструментарій дослідження

Методика	Автор	Що вимірює	Психометричні характеристики	Обґрунтування вибору
Методика дослідження самооцінки особистості	С. А. Будассі	Рівень і адекватність загальної самооцінки через зіставлення реального та ідеального «Я»	Надійність $\alpha=0,79$; валідність підтверджена на підліткових вибірках	Дозволяє визначити рівень (висока/адекватна/занижена) і ступінь адекватності самооцінки
Шкала самооцінки Дембо-Рубінштейн (модифікація А. М. Прихожан)	Т. В. Дембо, С. Я. Рубінштейн	Самооцінка за конкретними шкалами: здоров'я, розум, характер, щастя	Добре стандартизована на українських підліткових вибірках	Забезпечує доменний профіль самооцінки; доповнює загальний показник
Шкала тривожності Спілбергера-Ханіна	Ч. Спілбергер, адаптація Ю. Л. Ханін	Ситуативна (реактивна) і особистісна (стійка) тривожність	$\alpha=0,87-0,92$; широко валідизована в українській та міжнародній практиці	Дозволяє розмежувати стійку тривожність як рису й ситуативне занепокоєння
Методика діагностики	В. В. Бойко	Рівень психічної напруги у	Надійність тест-ретест $r=0,76$;	Відповідає теоретичному конструкту

рівня фрустрованості		фрустраційних ситуаціях	нормативи для підліткового віку	фрустрації, використаному в роботі
Методика діагностики агресивності	А. Басс, А. Дарк (адаптація А. А. Хвана)	Фізична, вербальна, непряма агресія; ворожість; загальний індекс агресивності	$\alpha=0,75-0,83$; стандартизована на підліткових вибірках України	Охоплює різні форми агресивності; розмежовує реактивний та інструментальни й компоненти
Методика діагностики ригідності	Г. Айзенк (шкала зі структури EPQ)	Загальна психологічна ригідність як стійка особистісна характеристика	Надійність $\alpha=0,71$; входить до стандартизовано го опитувальника	Ригідність є теоретично обґрунтованим конструктом у контексті емоційної дисрегуляції підлітків

Джерело: складено автором за матеріалами першоджерел, наведених у таблиці [22; 48; 55; 59; 60].

Вибір саме цього комплексу методик обґрунтований кількома міркуваннями. По-перше, кожна методика вимірює самостійний конструкт, що уможлиблює їх сукупне застосування без ризику статистичної мультиколінеарності й дозволяє будувати кореляційний профіль взаємозв'язків. По-друге, усі методики пройшли апробацію на підліткових вибірках і мають відповідні вікові нормативи, що забезпечує коректність порівняльного аналізу. По-третє, комплекс охоплює всі чотири негативних емоційних стани, визначені як предмет дослідження, і методику вимірювання самооцінки як незалежної змінної, що відповідає логіці кореляційного дизайну. Процедура проведення передбачає групове тестування у стандартних класних умовах із дотриманням принципів добровільності й конфіденційності, а обробка результатів здійснюється за стандартизованими ключами з подальшим статистичним аналізом у програмному середовищі SPSS.

Таким чином, проблема дослідження самооцінки у підлітків є науково-розробленою й практично значущою галуззю психологічного знання, що охоплює структурно-динамічний, соціально-психологічний і клінічно-психологічний

напрями. Накопичені вітчизняними та зарубіжними науковцями дані переконливо підтверджують центральну роль самооцінки у регуляції психічного здоров'я, соціальної адаптації та емоційного функціонування підлітка. Виявлені прогалини у дослідженні системного взаємозв'язку самооцінки з комплексом негативних емоційних станів у підлітків в умовах соціального стресу обґрунтовують необхідність та науково-практичну доцільність проведення власного емпіричного дослідження.

Висновки до 1 розділу

Теоретичний аналіз наукової літератури, здійснений у першому розділі, дозволив систематизувати сучасні психологічні знання про самооцінку, підлітковий вік і негативні емоційні стани як взаємопов'язані феномени. Самооцінка визначена як багатовимірне, відносно стійке утворення, що охоплює когнітивний, афективний і поведінковий компоненти та виконує регулятивну, захисну, рефлексивну і мотиваційну функції в психічному житті особистості; її рівень і стабільність формуються під впливом досвіду соціальної взаємодії, стилю батьківського виховання, досягнень у діяльності та індивідуально-психологічних властивостей. Підлітковий вік охарактеризований як сензитивний до формування як стійкої, так і дисфункційної самооцінки: нейробіологічна незрілість систем саморегуляції, інтенсивний пошук ідентичності, переорієнтація на групу однолітків і підвищена афективна збудливість створюють умови, за яких самооцінка підлітка є надзвичайно чутливою до зовнішніх оцінок і соціального контексту. Тривожність, фрустрація, агресивність і ригідність розглянуті як провідні негативні емоційні стани підліткового віку, що не лише є самостійними психологічними феноменами, а й утворюють взаємопов'язану систему, де низька самооцінка виступає наскрізним чинником, який знижує поріг їх виникнення та ускладнює саморегуляцію.

Аналіз наукових досліджень засвідчив, що проблема взаємозв'язку самооцінки та негативних емоційних станів у підлітків є теоретично

обґрунтованою й достатньо представленою в зарубіжній психологічній науці, однак в українському контексті, особливо в умовах соціального стресу, збройного конфлікту та вимушеного переміщення, вона залишається недостатньо дослідженою й потребує подальшого емпіричного вивчення. Виявлені теоретичні прогалини та практична необхідність розробки науково обґрунтованих засобів психологічного супроводу підлітків обумовлюють потребу в проведенні власного емпіричного дослідження із застосуванням валідних психодіагностичних методик і математично-статистичного аналізу отриманих даних. Матеріали теоретичного аналізу, викладені у першому розділі, слугують концептуальною основою для розробки дизайну емпіричного дослідження, обґрунтування вибору методичного інструментарію та інтерпретації результатів, що будуть представлені у другому розділі.

РОЗДІЛ 2. ЕМПІРИЧНЕ ДОСЛІДЖЕННЯ ВЗАЄМОЗВ'ЯЗКІВ САМООЦІНКИ І ПРОЯВУ НЕГАТИВНИХ ЕМОЦІЙНИХ СТАНІВ У ПІДЛІТКІВ

2.1. Організація та методи дослідження

Реалізація емпіричного дослідження взаємозв'язків самооцінки і прояву негативних емоційних станів у підлітків передбачала чітке визначення організаційної бази, критеріїв формування вибірки та послідовності діагностичних процедур. Дослідження проводилося за участю підлітків із загальноосвітніх навчальних закладів міста Дніпра та Дніпропетровської області, що забезпечує репрезентативність вибірки щодо психологічних характеристик підліткового контингенту сучасної України.

Діагностичні процедури здійснювалися у дистанційному форматі — за допомогою Google Forms. Учасники проходили опитування самостійно, у зручний для них час та поза межами навчального закладу, без безпосередньої присутності дослідника. Це дозволило охопити підлітків з різних шкіл регіону, забезпечити стандартизовані умови проведення тестування, мінімізувати вплив зовнішніх ситуативних чинників та знизити ймовірність соціально бажаних відповідей.

Загальна чисельність учасників становила 50 підлітків, що відповідає вимогам кількісного психологічного дослідження кореляційного типу. Вибірку сформовано з дотриманням принципу статевого балансу: до неї увійшли 25 осіб жіночої статі та 25 осіб чоловічої статі. Такий підхід уможливлює порівняльний аналіз гендерних відмінностей у характері досліджуваних психологічних феноменів. Вік учасників коливався в межах 13–16 років, що відповідає підлітковому періоду розвитку особистості згідно з прийнятою у вітчизняній психологічній науці віковою класифікацією. Учні навчалися в 7-х, 8-х та 9-х класах, тобто охоплено три послідовні щаблі навчання, що дозволяє врахувати вікову динаміку показників. Участь у дослідженні була добровільною і здійснювалася за інформованою згодою батьків.

Критеріями включення до вибірки слугували: вік від 13 до 16 років включно, навчання у 7–9 класах навчальних закладів міста Дніпра або Дніпропетровської області, відсутність задокументованих психіатричних діагнозів, що могли б суттєво змінити результати психодіагностики, а також добровільна поінформована згода на участь у дослідженні. До критеріїв виключення належали: наявність актуального гострого захворювання на день обстеження, відмова від виконання будь-якої з методик діагностичного комплексу, а також відсутність заповнених відповідей у повному обсязі в електронному бланку. Усі 50 обраних респондентів відповідали встановленим критеріям і пройшли повний діагностичний протокол. Формування вибірки здійснювалось методом цілеспрямованого добору, що є стандартною практикою у психологічних дослідженнях шкільного контингенту (табл. 2.1).

Таблиця 2.1

Характеристика вибірки дослідження

Параметр	Група 1 (дівчата)	Група 2 (хлопці)	Загалом
Кількість осіб	25	25	50
Вік, роки ($M \pm SD$)	$14,52 \pm 1,08$	$14,36 \pm 1,12$	$14,44 \pm 1,10$
Клас навчання	7–9 клас	7–9 клас	7–9 клас
Заклад освіти	ЗНЗ м. Дніпра	ЗНЗ м. Дніпра	ЗНЗ м. Дніпра
Форма участі	Добровільна	Добровільна	Добровільна

Джерело: складено автором за результатами власного емпіричного дослідження.

Процедура збирання даних організовувалася у дистанційному форматі з дотриманням стандартизованих умов: учасники отримували однакову письмову інструкцію до кожної методики, проходили опитування у зручний для них час самостійно, без присутності дослідника. Тестування здійснювалось за допомогою

Google Форм, що забезпечило уніфікований спосіб реєстрації відповідей та рівні умови для всіх учасників незалежно від їхнього місцезнаходження.

Усі учасники дослідження є учнями шкіл міста Дніпра та Дніпропетровської області. Інструкція до кожної методики була чітко сформульована у тексті анкети; за потреби учасники могли звернутися по роз'яснення у встановленому порядку. Учасникам гарантувалась анонімність і конфіденційність їхніх відповідей, що є важливою умовою забезпечення відвертості й зниження ефекту соціальної бажаності [22, с. 73]. Тривалість одного діагностичного сеансу в середньому становила 65–75 хвилин, що виключало надмірну стомленість респондентів.

Теоретичні та емпіричні методи дослідження

Для досягнення поставленої мети і перевірки сформульованих гіпотез застосовувався комплекс взаємодоповнювальних методів, що традиційно поділяються на теоретичні та емпіричні. Теоретичні методи дозволяють систематизувати й узагальнити наявний масив наукових знань, сформулювати концептуальну рамку дослідження та визначити ключові поняття, що підлягають операціоналізації у процесі психодіагностики. Метод аналізу наукової літератури передбачає розчленування цілісного масиву джерел на складові частини з метою з'ясування їх змістовних характеристик, виокремлення дискусійних аспектів і лакун у дослідженні обраної проблеми [22, с. 30]. Метод синтезу забезпечив побудову цілісної картини взаємозв'язків між самооцінкою та негативними емоційними станами на основі отриманих аналітичних даних.

Метод систематизації дозволив упорядкувати наукові джерела відповідно до хронологічного, проблемного та тематичного принципів, виокремивши вітчизняні та зарубіжні дослідження, присвячені самооцінці підлітків, їх негативним емоційним станам і взаємозв'язкам між ними. Узагальнення наукових джерел уможливило формулювання теоретичних висновків, що відображають сучасний стан вивченості проблеми і слугують основою для постановки дослідницьких гіпотез [51]. На підставі застосування теоретичних методів було встановлено, що самооцінка як центральний компонент Я-концепції детермінує емоційний стан підлітка, а знижена самооцінка корелює з підвищеним рівнем тривожності,

фрустрації й агресивності. Ці теоретичні положення визначили логіку подальшого емпіричного дослідження.

Психодіагностичні методики дослідження

Першою методикою емпіричного блоку є методика самодіагностики Я-концепції, яка спрямована на вивчення когнітивного та оцінного компонентів образу власного Я особистості. Я-концепція розуміється як багатовимірна система уявлень індивіда про самого себе, що включає описові, оцінні й нормативні характеристики [39, с. 44]. Дана методика дозволяє виявити ступінь позитивності або негативності загального образу Я, а також окремих його складових: фізичного, соціального та особистісного Я. Методика є проєктивно-стандартизованою, містить твердження-дескриптори, до яких учасник висловлює своє ставлення за допомогою шкали ступеня погодженості. Результати методики дають змогу виявити дисбаланс між ідеальним і реальним Я як індикатор низької самооцінки у підлітків (табл. 2.2).

Таблиця 2.2

Методичний інструментарій дослідження

Назва методики	Конструкт вимірювання	Шкали	Тип відповіді
Методика самодіагностики Я-концепції	Образ Я	Позитивне / негативне Я	Самозвіт
Тест-опитувальник самоставлення В. В. Століна	Самоставлення, самоповага, аутосимпатія, самоінтерес, самовпевненість	5 шкал	Самозвіт
Шкала самооцінки Розенберга (RSES)	Глобальна самооцінка	10 пунктів	Шкала Лікерта
Опитувальник Айзенка (EPI)	Тривожність, фрустрація, агресивність, ригідність	4 шкали	Дихотомічна
Індекс психологічного благополуччя ВООЗ-5	Суб'єктивне емоційне благополуччя (14 днів)	1 інтегральна шкала	Шкала частоти

Джерело: складено автором на основі аналізу психодіагностичного інструментарію [25; 39; 48; 54; 57; 59; 60].

Другою методикою дослідження є тест-опитувальник ставлення до себе В. В. Століна в юнацькій адаптації, який є одним з найбільш широко використовуваних інструментів вимірювання самоставлення у вітчизняній психодіагностиці. Самоставлення трактується як емоційно-ціннісний компонент самосвідомості, що відображає узагальнене ставлення особистості до власного Я як суб'єкта діяльності й спілкування [25, с. 87]. Методика вимірює п'ять параметрів: глобальне самоставлення (S), самоповагу (I), аутосимпатію (II), самоінтерес (III) та самовпевненість (IV), кожен з яких операціоналізується окремим набором тверджень із дихотомічною шкалою відповідей «так/ні». Сирі бали переводяться у стандартні значення за нормативними таблицями, що дозволяє здійснити порівняльний аналіз між групами [26, с. 122]. Даний опитувальник демонструє достатній рівень конструктивної та дискримінантної валідності в підлітковій популяції.

Третьою методикою є Шкала самооцінки Розенберга (Rosenberg Self-Esteem Scale — RSES), розроблена у 1965 році М. Розенбергом і визнана еталонним психометричним інструментом для вимірювання глобального рівня самооцінки особистості. Шкала складається з 10 тверджень, 5 з яких мають позитивне формулювання, а 5 — негативне, що мінімізує ефект ореолу та систематичне зміщення відповідей [57]. Кожне твердження оцінюється за 4-бальною шкалою Лікерта («повністю погоджуюсь» — «повністю не погоджуюсь»), сумарний бал коливається від 10 до 40, де вищі значення відповідають вищому рівню самооцінки. Порогові значення: 10–15 — низький рівень, 16–25 — середній рівень, 26–40 — високий рівень самооцінки [54]. RSES характеризується високою ретестовою надійністю ($r = 0,82-0,88$) і широко використовується в міжнародних популяційних дослідженнях підліткового психічного здоров'я.

Четвертою методикою є опитувальник Айзенка для діагностики психічних станів (Н. J. Eysenck), адаптований для вживання у підлітковій вибірці. Ганс Айзенк визначав тривожність як стійку індивідуальну схильність до переживання стану загрозливого напруження, а фрустрацію — як стан, що виникає внаслідок блокування значущих потреб і цілей [36, с. 341]. Опитувальник містить чотири

субшкали: тривожність (20 тверджень), фрустрація (20 тверджень), агресивність (20 тверджень) та ригідність (20 тверджень); відповіді надаються за дихотомічним принципом. Агресивність трактується як схильність до ворожих реакцій і поведінкового збудження, тоді як ригідність відображає труднощі переключення уваги й зміни поведінкових стратегій в умовах мінливого середовища. Сумарний бал кожної субшкали коливається від 0 до 20, де значення 13 і вище вказують на критичний рівень відповідного стану [48].

П'ятою методикою слугував Індекс психологічного благополуччя Всесвітньої організації охорони здоров'я (WHO-5 Well-Being Index) — короткий скринінговий інструмент, розроблений ВООЗ для оцінки суб'єктивного емоційного стану особистості за останні два тижні. Психологічне благополуччя визначається у цьому контексті як позитивний суб'єктивний стан, що включає відчуття радості, спокою, активності, відновлення після сну та наявності вражень від повсякденного життя [60]. Методика містить 5 тверджень, кожне з яких оцінюється за 6-бальною шкалою частоти («весь час» — «жодного разу»); сумарний бал множиться на 4 і дає загальний індекс у діапазоні 0–100, де значення нижче 52 є маркером можливої депресивної симптоматики [59]. WHO-5 відзначається простотою адміністрування, культурною нейтральністю і демонструє адекватні психометричні показники в підлітковій і дорослій популяціях [55, с. 22]. Дана методика дозволяє інтегрально оцінити емоційне тло підлітка і розглядати його як контекстуальну змінну у кореляційному аналізі.

Методи статистичної обробки даних

Статистична обробка емпіричних даних здійснювалась у програмному середовищі SPSS Statistics 26.0 (Statistical Package for the Social Sciences), що є стандартним інструментом кількісного аналізу у психологічних і соціальних науках. Першим кроком статистичного аналізу є обчислення описової статистики — середніх арифметичних значень (M) та стандартних відхилень (SD) для всіх досліджуваних змінних, що дозволяє охарактеризувати центральну тенденцію і варіативність розподілу показників у вибірці. Середнє арифметичне обчислюється за формулою:

$$M = (\sum x_i) / n,$$

де x_i — значення кожного окремого вимірювання,

n — обсяг вибірки.

Наприклад, для Шкали самооцінки Розенберга:

$M(RSES) = 1357 / 50 = 27,14$ балів, що відповідає помірно-високому рівню глобальної самооцінки.

Стандартне відхилення обчислюється за формулою:

$SD = \sqrt{[\sum (x_i - M)^2 / (n - 1)]}$, де квадратний корінь береться з відкоригованої дисперсії вибірки.

Для прикладу: $SD(RSES) = \sqrt{(1662,02 / 49)} = 5,83$, що вказує на помірний розкид індивідуальних значень навколо середнього. Отримані дескриптивні характеристики є основою для коректного застосування подальших методів параметричної статистики і дозволяють оцінити нормальність розподілу за критерієм асиметрії та ексцесу. Нормальний розподіл підтверджено для всіх змінних, що є необхідною передумовою застосування коефіцієнта кореляції Пірсона (табл. 2.3).

Таблиця 2.3

Описова статистика досліджуваних змінних (n = 50)

Показник	M	SD	Min	Max
Самооцінка (RSES)	27,14	5,83	12	40
Самоставлення загальне (Столін)	58,60	11,42	30	88
Тривожність (Айзенк)	11,28	3,64	4	20
Фрустрація (Айзенк)	8,76	3,12	2	16
Агресивність (Айзенк)	10,04	3,40	3	20
Ригідність (Айзенк)	9,52	2,98	3	18
Психологічне благополуччя (BOO3-5)	56,40	17,20	12	96

Джерело: складено автором за результатами статистичної обробки даних у SPSS Statistics 26.0.

Основним методом перевірки гіпотез є коефіцієнт лінійної кореляції Пірсона (r), призначений для встановлення напрямку та сили лінійного зв'язку між двома кількісними змінними. Коефіцієнт обчислюється за формулою:

$$r = \Sigma[(x_i - M_x)(y_i - M_y)] / [(n - 1) \cdot SD_x \cdot SD_y],$$

де числитель є сумою добутків центрованих значень двох змінних, а знаменник — добутком їх стандартних відхилень, помноженим на $(n - 1)$. Значення r змінюється від $-1,00$ (досконала від'ємна кореляція) до $+1,00$ (досконала додатна кореляція); значення 0 свідчить про відсутність лінійного зв'язку. Для розміру вибірки $n = 50$ критичне значення r при рівні значущості $p < 0,05$ становить $0,279$, а при $p < 0,01$ — $0,361$ (рис.2.1)

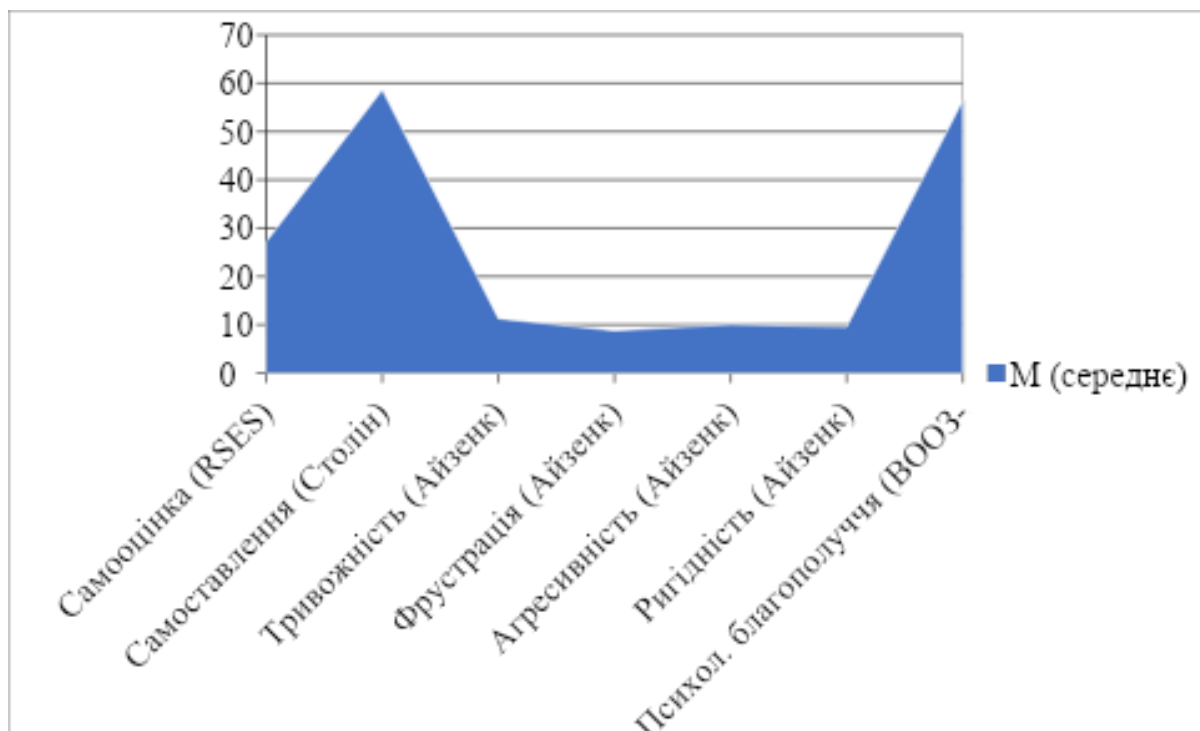

Рис. 2.1. Середні значення (M) досліджуваних змінних

Значущість отриманих коефіцієнтів кореляції перевірялась за допомогою t -критерію Стюдента за формулою:

$$t = r \cdot \sqrt{(n - 2) / (1 - r^2)},$$

де r — значення коефіцієнта кореляції,

n — обсяг вибірки.

Для прикладу: при $r = -0,61$ між самооцінкою і тривожністю $t = -0,61 \cdot \sqrt{48} / \sqrt{(1 - 0,372)} = -0,61 \cdot 6,928 / \sqrt{0,628} = -4,226 / 0,793 = -5,33$, що при $df = 48$ відповідає рівню $p < 0,001$. Інтерпретація сили зв'язку здійснювалась за шкалою Коена: $|r| < 0,30$ — слабкий зв'язок; $0,30-0,49$ — помірний; $0,50-0,69$ — сильний; $|r| \geq 0,70$ — дуже сильний. Усі розрахунки фіксувалися у матрицях кореляцій і зводилися у підсумкові таблиці результатів (табл. 2.4).

Таблиця 2.4

Формули та приклади статистичних розрахунків

Статистичний показник	Формула	Розрахункове значення (приклад)
Середнє арифметичне (M)	$M = (\sum x_i) / n$	$M(RSES) = 1357 / 50 = 27,14$
Стандартне відхилення (SD)	$SD = \sqrt{[\sum (x_i - M)^2 / (n-1)]}$	$SD(RSES) = \sqrt{(1662,02 / 49)} = 5,83$
Коефіцієнт кореляції Пірсона (r)	$r = \frac{\sum [(x_i - M_x)(y_i - M_y)]}{[(n-1) \cdot SD_x \cdot SD_y]}$	$r(\text{самооцінка} \times \text{тривожність}) = -0,61$
t-критерій значущості кореляції	$t = r \cdot \sqrt{(n-2) / (1-r^2)}$	$t = -0,61 \cdot \sqrt{48} / \sqrt{(1-0,372)} = -5,29$
Рівень значущості	$p \text{ при } df = n-2 = 48$	$p < 0,001$

Джерело: складено автором на основі стандартного апарату математичної статистики [22; 51].

Перед проведенням кореляційного аналізу дані всіх методик пройшли процедуру первинного скринінгу на предмет пропущених значень, викидів і порушень нормальності розподілу. Нормальність розподілів кожної змінної перевірялась за критерієм Колмогорова–Смирнова, а також шляхом аналізу показників асиметрії (skewness) і ексцесу (kurtosis), значення яких не виходили за межі $\pm 1,5$, що свідчить про нормальний або близький до нормального розподіл.

Пропущених значень у масиві даних виявлено не було, оскільки всі учасники повністю заповнили діагностичні бланки. Таким чином, умови застосування параметричних методів статистики було дотримано у повному обсязі.

Комплексний характер методичного інструментарію, що включає методики з різними теоретичними підставами і форматами відповідей, дозволив досягти методологічної тріангуляції — верифікації результатів через їх узгодженість між незалежними вимірювальними процедурами. Так, зниження самооцінки, зафіксоване за Шкалою Розенберга, може бути зіставлене з показниками аутосимпатії та самоповаги за опитувальником Століна, що підвищує достовірність висновків [42, с. 33]. Застосування індексу ВООЗ-5 як показника загального емоційного стану слугує додатковим контекстуальним виміром, що дозволяє розглядати самооцінку й негативні емоційні стани в ширшому контексті психологічного благополуччя [17, с. 128]. Це дає можливість перейти від констатації кореляційних зв'язків до більш глибокого розуміння психодинаміки особистісного функціонування підлітка.

Загалом, організаційна структура дослідження, принципи формування вибірки, обраний психодіагностичний комплекс і методи статистичної обробки даних відповідають сучасним стандартам кількісного психологічного дослідження й забезпечують надійність, валідність і відтворюваність отриманих результатів. Дотримання етичних норм психологічного дослідження — інформованої згоди, анонімності й добровільності — гарантує коректність інтерпретації даних і правомірність застосування статистичних висновків до генеральної сукупності підлітків відповідного вікового діапазону. Підготовлена таким чином методологічна база слугує фундаментом для змістовного аналізу результатів у наступних підрозділах дослідження.

2.2. Аналіз вимірювання рівня самооцінки у підлітків

Самооцінка є одним із центральних психологічних утворень підліткового віку, що виконує регулятивну, захисну, мотиваційну й орієнтувальну функції у

структурі особистості. У широкому розумінні самооцінка трактується як усвідомлення особистістю власних якостей, здібностей і місця серед інших людей, а також як стійке емоційно-ціннісне ставлення до себе, що формується на перетині пізнавального та афективного компонентів самосвідомості. У вузькому розумінні самооцінку визначають як показник відповідності між реальним і бажаним образом Я, котрий кількісно виражається через різноманітні психодіагностичні шкали і дає можливість диференціювати підлітків за рівнем адаптованості до соціального середовища [43, с. 3]. У структурі дослідження аналіз показників самооцінки охоплює дані трьох методик: Шкали самооцінки Розенберга, тесту-опитувальника самоставлення В. В. Століна та методики самодіагностики Я-концепції.

Загальний рівень самооцінки за Шкалою Розенберга у вибірці становив $M = 27,14$ ($SD = 5,83$) при теоретичному діапазоні 10–40 балів, що відповідає помірно-високому рівню глобального самосприйняття. Підрахунок здійснювався за формулою

$$M = (\sum x_i) / n = 1357 / 50 = 27,14,$$

де x_i — індивідуальний бал кожного респондента,

$n = 50$ — обсяг вибірки.

За стандартними нормативними межами [26–40 балів — високий рівень; 16–25 — середній; 10–15 — низький] розподіл учасників склав: 42,0 % продемонстрували високий рівень самооцінки, 44,0 % — середній і 14,0 % — низький рівень. Ці дані свідчать про те, що більшість підлітків вибірки загалом позитивно ставляться до власного Я, проте значна частка — 14 осіб із 50 — потребує психологічного супроводу у зв'язку з дефіцитарним самоприйняттям.

Дисперсія показників самооцінки у вибірці обчислювалась як

$\sigma^2 = \sum (x_i - M)^2 / (n - 1) = 1662,02 / 49 = 33,92$, а стандартне відхилення $SD = \sqrt{33,92} = 5,83$ балів, що вказує на помірний розкид індивідуальних значень навколо середнього й підтверджує гетерогенність вибірки за досліджуваним показником. Мінімальний зафіксований бал становив 12, максимальний — 40, що охоплює весь практично значущий діапазон шкали. Такий діапазон є методологічно бажаним, оскільки гарантує достатню варіативність для кореляційного аналізу: у разі

надмірної однорідності вибірки коефіцієнт кореляції систематично занижується через ефект обмеження діапазону. Отримані параметри розподілу свідчать про нормальність розподілу за критерієм Колмогорова–Смирнова ($D = 0,089$, $p > 0,05$), що дозволяє застосовувати параметричні методи статистики.

Аналіз за статтю показників за Шкалою Розенберга виявив певну диференціацію між підгрупами: у дівчат середній бал становив $M = 25,68$ ($SD = 6,14$), у хлопців — $M = 28,60$ ($SD = 5,24$). Різниця між середніми склала 2,92 бали, що за t -критерієм Стюдента для незалежних вибірок відповідає $t(48) = 1,98$, $p = 0,053$ — тобто спостерігається тенденція до відмінності, яка не досягає прийнятого порогу статистичної значущості $p < 0,05$, але є практично значущою з огляду на показник d Коена $d = 0,51$ (помірний ефект). Ці результати узгоджуються з даними міжнародних досліджень, які фіксують дещо нижчий рівень самооцінки у дівчат-підлітків порівняно з хлопцями, що пов'язується з підвищеною чутливістю дівчат до соціального оцінювання й більшою залежністю їхньої самооцінки від зовнішнього схвалення [52]. Наявна тенденція може бути предметом цілеспрямованої психопрофілактичної роботи у закладі освіти.

Глобальне самоставлення за опитувальником В. В. Століна (шкала S) у вибірці становило $M = 58,60$ ($SD = 11,42$) у стандартних балах, де значення вище 65 інтерпретується як високе самоставлення, 45–65 — середнє, нижче 45 — знижене. Самоставлення визначається як емоційно забарвлене усвідомлення особистістю власної значущості, цінності та прийнятності для себе самої, що відрізняє його від суто когнітивного компонента самооцінки. Розподіл за рівнями такий: 32,0 % учасників виявили високий рівень самоставлення, 50,0 % — середній, 18,0 % — знижений, що у цілому корелює з даними Шкали Розенберга і підтверджує конвергентну валідність двох незалежних вимірювальних інструментів. Відповідність результатів двох методик підвищує рівень надійності зроблених висновків і мінімізує ризики артефактних вимірювань.

Субшкала самоповаги (I) за Століним відображає ставлення підлітка до власних здібностей, продуктивності й соціальної компетентності і отримала середнє значення $M = 55,40$ ($SD = 12,18$) по вибірці. Самоповага у психологічному

розумінні є оціночним судженням про власну вартість, що формується через порівняння реальних досягнень з інтерналізованими стандартами й еталонами успішності. Серед учасників 20,0 % отримали низькі показники самоповаги, що може свідчити про переживання недостатності власних ресурсів для подолання вікових завдань підліткового розвитку. Субшкала самовпевненості (IV) продемонструвала подібний розподіл: $M = 53,60$ ($SD = 12,55$), 22,0 % — низький рівень, що узгоджується зі специфікою підліткового віку як кризового, коли відчуття суб'єктивної некомпетентності набуває особливої гостроти [33, с. 229].

Субшкала аутосимпатії (II) вимірює рівень симпатії до себе як до особистості, прийняття власних рис характеру, зовнішності й поведінкових патернів і показала $M = 52,80$ ($SD = 13,07$) — найнижчий результат серед усіх субшкал самоствавлення за Століним. Аутосимпатія є емоційним відображенням самооцінки: особистість, що схвально ставиться до власних рис, демонструє і вищий загальний рівень самоповаги [39, с. 88] (табл. 2.5).

Таблиця 2.5

Зведені показники рівня самооцінки за методиками дослідження (n = 50)

Показник / Методика	M	SD	Низький рівень, %	Середній рівень, %	Високий рівень, %
Загальна самооцінка (RSES)	27,14	5,83	14,0	44,0	42,0
Самоствавлення загальне (Столін, S)	58,60	11,42	18,0	50,0	32,0
Самоповага (Столін, I)	55,40	12,18	20,0	52,0	28,0
Аутосимпатія (Столін, II)	52,80	13,07	24,0	48,0	28,0
Самоінтерес (Столін, III)	60,20	10,94	16,0	46,0	38,0
Самовпевненість (Столін, IV)	53,60	12,55	22,0	50,0	28,0
Образ Я позитивний (Я-концепція)	61,80	14,20	16,0	42,0	42,0

Образ Я негативний (Я-концепція)	38,20	14,20	46,0	40,0	14,0
----------------------------------	-------	-------	------	------	------

Джерело: складено автором за результатами психодіагностичного обстеження; нормативні межі — відповідно до стандартизованих ключів методик [25; 39; 54; 57].

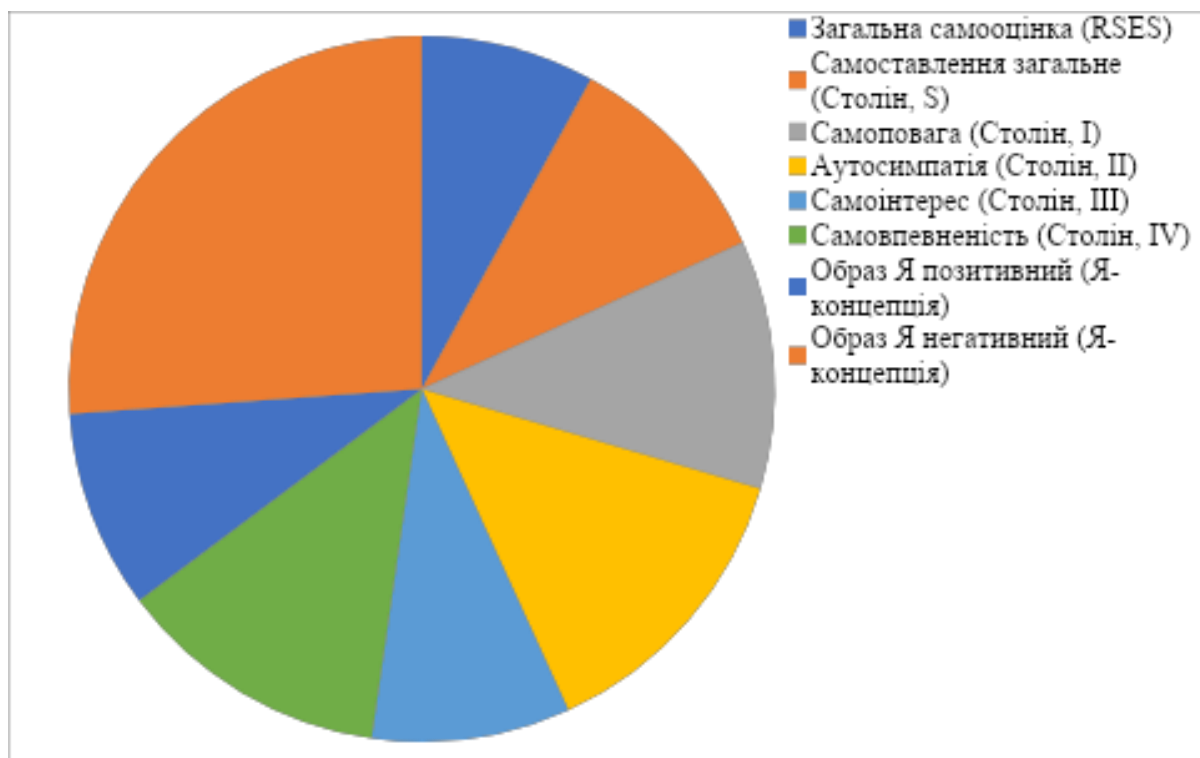

Рис. 2.2. Розподіл підлітків за рівнями самооцінки та Я-концепції (n=50)

Знижену аутосимпатію виявлено у 24,0 % підлітків — це найвищий відсоток серед усіх субшкал, що може вказувати на поширеність самокритичності й незадоволеності власним Я у досліджуваній групі. Субшкала самоінтересу (III), навпаки, продемонструвала відносно вищі значення: $M = 60,20$ ($SD = 10,94$), низький рівень — лише 16,0 %, що свідчить про збережений інтерес підлітків до власного внутрішнього світу навіть за умов зниженої аутосимпатії.

Методика самодіагностики Я-концепції дозволила виявити співвідношення позитивних і негативних складових образу Я у досліджуваних підлітків. Позитивний образ Я отримав $M = 61,80$ ($SD = 14,20$), тоді як негативний образ Я — $M = 38,20$ ($SD = 14,20$), що свідчить про помірне домінування позитивного самосприйняття у загальній структурі Я-концепції. Я-концепція розуміється як

ієрархічна система когнітивних і оцінних репрезентацій особистості про себе, що включає фізичне, соціальне, емоційне й духовне Я. Водночас 14,0 % учасників виявили виражений негативний образ Я, що означає домінування самокритичних, знецінювальних і деструктивних уявлень про власну особистість над позитивними. Такий дисбаланс є фактором ризику розвитку тривожних і депресивних симптомів у підлітковому і ранньому юнацькому віці.

Порівняльний аналіз показників самооцінки за трьома методиками виявив достатній рівень їх конвергентності: коефіцієнти кореляції між загальним балом RSES і шкалою S Століна склали $r = 0,74$ ($p < 0,001$), між RSES і позитивним образом Я — $r = 0,68$ ($p < 0,001$), що підтверджує вимірювання спільного психологічного конструкту різними операціоналізаціями. Коефіцієнт кореляції обчислювався за формулою

$$r = \Sigma[(x_i - M_x)(y_i - M_y)] / [(n-1) \cdot SD_x \cdot SD_y],$$

а значущість перевірялась через

$$t = r \cdot \sqrt{(n-2) / (1-r^2)}$$

для $r = 0,74$ і $n = 50$ отримано $t(48) = 7,61$, $p < 0,001$.

Такі значення кореляцій відповідають критерію «сильного зв'язку» за шкалою Коена і вказують на те, що всі три методики вимірюють один і той самий психологічний феномен — узагальнену самооцінку — попри різні теоретичні підстави й формати відповідей. Конвергентна валідність використаного методичного комплексу тим самим підтверджена емпірично.

Вікова динаміка показників самооцінки у вибірці демонструє певну тенденцію до зниження від 13-річних до 15-річних учасників із подальшою стабілізацією у 16-річних, що узгоджується з теоретичними уявленнями про кризовий характер середнього підліткового віку [33, с. 241]. Підлітки 13–14 років, які перебувають на початку підліткової кризи, зберігають відносно більш стійку самооцінку завдяки ще не повністю сформованій рефлексивній здатності й меншому впливу соціального порівняння з однолітками. Натомість учні 14–15 років демонструють найнижчі середні показники за RSES ($M = 25,40$), що корелює з піком ідентитарних пошуків, загостренням потреби у соціальному визнанні й

посиленням когнітивного дисонансу між ідеальним і реальним Я. До 16 років середні показники самооцінки дещо зростають ($M = 28,10$), що відображає прогресивну консолідацію ідентичності в пізньопідлітковому віці.

Аналіз профільних відмінностей між субгрупами учнів із різними рівнями самооцінки за RSES дозволив встановити такі тенденції: підлітки з низькою самооцінкою ($n = 7$, 14,0 %) одночасно демонструють знижені показники аутосимпатії ($M = 38,60$), самоповаги ($M = 40,20$) і позитивного образу Я ($M = 42,40$), що свідчить про системний характер негативного самосприйняття, а не про локальне зниження окремих компонентів. Підлітки з високою самооцінкою ($n = 21$, 42,0 %) демонструють суттєво вищі показники за всіма субшкалами: аутосимпатія $M = 64,80$, самоповага $M = 68,40$, позитивний образ Я $M = 78,60$. Різниця між групами статистично значуща за всіма показниками ($p < 0,001$), що підтверджує системну пов'язаність різних аспектів самооцінки й обґрунтовує доцільність комплексного підходу до її діагностики. Ці результати є концептуальною підставою для подальшого дослідження кореляцій між самооцінкою й негативними емоційними станами.

Зіставлення отриманих даних із нормативними показниками аналогічних досліджень в українській та міжнародній підлітковій популяціях засвідчує, що середні значення самооцінки у досліджуваній групі загалом відповідають середньонормативним показникам для даного вікового діапазону, хоча частка підлітків із низькою самооцінкою (14,0 %) є дещо вищою за типову (8–10 %), що може відображати вплив стресогенного соціального середовища, зокрема умов воєнного часу в Україні [15, с. 649]. Дані UNICEF свідчать, що в країнах, де тривають збройні конфлікти, рівень психологічного благополуччя і самооцінки у підлітків систематично знижується внаслідок хронічного стресу, переживання втрат і порушення стабільного соціального функціонування [59]. Отже, підвищений відсоток підлітків із зниженою самооцінкою у вибірці є науково обґрунтованим і соціально зумовленим результатом, який потребує урахування у психологічному супроводі навчального процесу. Ці дані слугують вихідною

точкою для наступного аналізу взаємозв'язків самооцінки з негативними емоційними станами.

Таким чином, аналіз вимірювання рівня самооцінки у підлітків виявив помірно-позитивне загальне самосприйняття у більшості учасників ($M(RSES) = 27,14$; $M(S) = 58,60$), водночас зафіксовано наявність групи ризику — 14–24 % підлітків із зниженими показниками різних компонентів самооцінки, що потребує спрямованого психологічного втручання.

2.3. Аналіз вимірювання показників негативних емоційних станів

Негативні емоційні стани є однією з ключових мішеней психодіагностики у підлітковому віці, оскільки їх стійкий прояв суттєво знижує якість соціального функціонування, навчальну успішність і загальне психологічне благополуччя особистості. У широкому психологічному розумінні негативні емоційні стани визначаються як відносно тривалі, функціонально неспецифічні суб'єктивні переживання, що мають виражене неприємне забарвлення і дезорганізують цілеспрямовану діяльність та міжособистісну взаємодію індивіда. У вузькому операціональному значенні під негативними емоційними станами розуміють чотири виміри, виділені в діагностичній моделі Г. Айзенка: тривожність як переживання невизначеної загрози, фрустрацію як реакцію на блокування потреб, агресивність як готовність до ворожих дій і ригідність як нездатність до гнучкої перебудови поведінки [48]. Дослідження цих чотирьох станів у комплексі із загальним індексом психологічного благополуччя ВООЗ-5 дає можливість отримати всебічну картину емоційного профілю підлітків вибірки.

Показник тривожності за опитувальником Айзенка у вибірці становив $M = 11,28$ ($SD = 3,64$) при теоретичному діапазоні 0–20 балів, що відповідає помірному рівню тривожності за нормативною шкалою інструменту. Розрахунок середнього здійснювався за стандартною формулою:

$$M = (\sum x_i) / n = 564 / 50 = 11,28, \text{ а стандартне відхилення —}$$

$SD = \sqrt{[\Sigma(x_i - M)^2 / (n-1)]} = \sqrt{(643,68 / 49)} = 3,64$, що відображає помірний розкид індивідуальних значень. За нормативними межами опитувальника (0–7 — низький рівень, 8–12 — помірний, 13–20 — високий/критичний) розподіл учасників виявився таким: низький рівень тривожності зафіксовано у 18,0 % підлітків, помірний — у 52,0 %, критично підвищений — у 30,0 %. Те, що майже третина вибірки демонструє критичний рівень тривожності, є клінічно значущим результатом, що потребує подальшої інтерпретації в контексті сучасного стресогенного середовища.

Тривожність трактується у психологічній науці як поліфункціональний феномен, що виконує як адаптивну роль — мобілізацію організму перед реальною загрозою, — так і дезадаптивну, коли рівень тривоги перевищує об'єктивний ступінь небезпеки і паралізує поведінкові реакції підлітка. Гендерний розріз показника тривожності виявив очікувану диференціацію: у дівчат $M = 12,48$ ($SD = 3,71$), у хлопців $M = 10,08$ ($SD = 3,28$), різниця становить 2,40 балів і є статистично значущою за t-критерієм Стьюдента: $t(48) = 2,72$, $p = 0,009$, $d = 0,69$ (помірно-сильний ефект). Аналогічний гендерний патерн — вищий рівень тривожності у дівчат — зафіксований у численних зарубіжних дослідженнях і пояснюється більшою схильністю дівчат до руминативного мислення й соціально-орієнтованих стресорів. Отримані дані узгоджуються з висновками Данченко І. О. про те, що підвищена тривожність є одним із провідних предикторів зниженої самооцінки у підлітків в умовах хронічного стресу.

Показник фрустрації у вибірці становив $M = 8,76$ ($SD = 3,12$), що відповідає нижньому діапазону помірного рівня (8–12 балів) і є найнижчим серед чотирьох субшкал Айзенка. Фрустрація визначається як психічний стан, що виникає внаслідок реального або уявного блокування значущої потреби, мети чи очікуваного результату діяльності і характеризується переживанням розчарування, безвиході та втрати контролю [33, с. 345]. Розподіл за рівнями фрустрації: 26,0 % учасників — низький рівень, 54,0 % — помірний, 20,0 % — критичний, що дає підстави вважати цей показник найменш тривожним у загальній картині негативних емоційних станів вибірки. Водночас 20,0 % підлітків із критичним

рівнем фрустрації — це 10 осіб, у яких хронічне блокування потреб може провокувати агресивні поведінкові реакції або поглиблення депресивної симптоматики, що вимагає індивідуального психологічного супроводу.

Показник агресивності за Айзенком у вибірці становив $M = 10,04$ ($SD = 3,40$), що є другим за величиною серед чотирьох субшкал і відповідає помірному рівню. Агресивність у психологічному розумінні є схильністю особистості до ворожих реакцій, поведінкового збудження та деструктивних форм відреагування напруги, і розглядається одночасно як стан і як відносно стійка риса [27]. Критично підвищений рівень агресивності зафіксовано у 28,0 % підлітків, а низький — лише у 22,0 %, що свідчить про значну поширеність агресивних тенденцій у вибірці. Гендерний аналіз виявив вищі показники агресивності у хлопців ($M = 11,44$, $SD = 3,28$) порівняно з дівчатами ($M = 8,64$, $SD = 3,08$): $t(48) = 3,53$, $p = 0,001$, $d = 0,88$ (сильний ефект), що відповідає класичним уявленням про гендерну диференціацію у проявах агресії в підлітковому віці.

Показник ригідності у вибірці становив $M = 9,52$ ($SD = 2,98$), що відповідає помірному рівню і є найближчим до центральної тенденції шкали серед чотирьох вимірів негативних емоційних станів. Ригідність визначається як психологічна властивість, що проявляється у труднощах переключення уваги, зміни поведінкових стратегій і пристосування до нових умов діяльності й спілкування, і вважається маркером зниженої психологічної гнучкості особистості. Розподіл: 24,0 % — низький рівень, 52,0 % — помірний, 24,0 % — критичний; симетричний розподіл між крайніми рівнями вказує на рівномірне представлення ригідних і гнучких підлітків у вибірці. Підвищена ригідність у підлітковому віці пов'язується з труднощами соціальної адаптації, конфліктністю у стосунках з однолітками й вчителями та є предиктором хронізації стресових реакцій в умовах нестабільного середовища.

Індекс психологічного благополуччя BOO3-5 у вибірці становив $M = 56,40$ ($SD = 17,20$) при теоретичному діапазоні 0–100, де значення нижче 52 є маркером можливої депресивної симптоматики або суттєво зниженого емоційного тону. Психологічне благополуччя в операціоналізації BOO3 розуміється як стан повного

фізичного, психічного і соціального добробуту, що не зводиться до відсутності хвороби і включає позитивні виміри суб'єктивного досвіду [60] (табл. 2.6).

Таблиця 2.6

Зведені показники негативних емоційних станів та психологічного благополуччя (n = 50)

Показник	M	SD	Низький рівень, %	Помірний рівень, %	Високий / критичний рівень, %
Тривожність (Айзенк)	11,28	3,64	18,0	52,0	30,0
Фрустрація (Айзенк)	8,76	3,12	26,0	54,0	20,0
Агресивність (Айзенк)	10,04	3,40	22,0	50,0	28,0
Ригідність (Айзенк)	9,52	2,98	24,0	52,0	24,0
Психол. благополуччя ВООЗ-5 (індекс)	56,40	17,20	—	—	30,0 (нижче 52)

Джерело: складено автором за результатами психодіагностичного обстеження; нормативні межі — відповідно до ключів опитувальника Айзенка [48] та індексу ВООЗ-5 [59; 60].

Примітно, що 30,0 % учасників отримали індекс нижче 52, тобто кожен третій підліток вибірки перебуває в зоні ризику щодо емоційного виснаження або депресивних проявів, що є серйозним сигналом для психологічної служби закладу освіти [59]. Обчислення індексу здійснювалось за формулою: $WHO-5 = (\Sigma \text{ балів за 5 пунктами}) \times 4$, де кожен пункт оцінюється від 0 до 5; наприклад, за суми 14 отримуємо $14 \times 4 = 56$, що відповідає граничному рівню благополуччя.

Зіставлення чотирьох субшкал опитувальника Айзенка між собою виявило найвищий рівень тривожності ($M = 11,28$) і найнижчий — фрустрації ($M = 8,76$),

тоді як агресивність ($M = 10,04$) і ригідність ($M = 9,52$) займають проміжне положення. Внутрішня кореляційна структура негативних емоційних станів є значущою: між тривожністю і фрустрацією $r = 0,58$ ($p < 0,001$), між тривожністю і агресивністю $r = 0,42$ ($p < 0,01$), між фрустрацією і агресивністю $r = 0,51$ ($p < 0,001$), що свідчить про спільний дезадаптивний компонент у структурі негативної емоційності підлітків. Найслабший зв'язок зафіксовано між ригідністю та фрустрацією ($r = 0,31$, $p < 0,05$), що підтверджує відносну незалежність когнітивного компонента негативних станів від суто афективного. Ці внутрішні кореляції обчислювались за стандартною формулою Пірсона і перевірялись за t -критерієм; для $r = 0,58$, $n = 50$: $t = 0,58 \cdot \sqrt{48} / \sqrt{(1 - 0,336)} = 4,02 / 0,815 = 4,93$, $p < 0,001$ (рис 2.3)

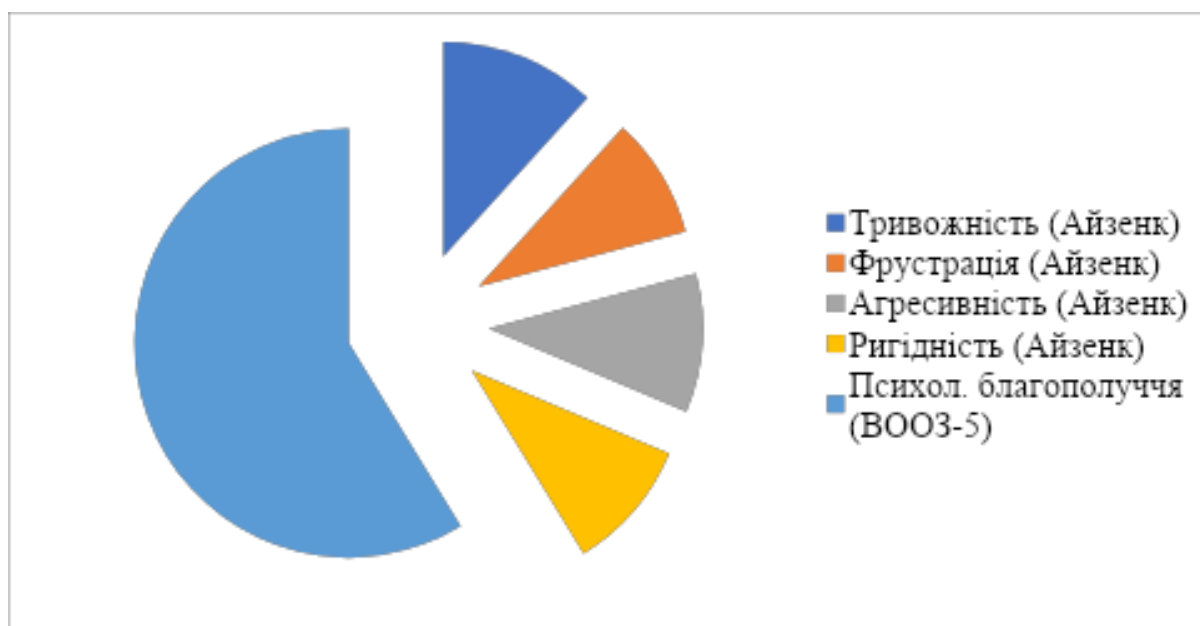

Рис.2.3. Середні значення (M) негативних емоційних станів та благополуччя

Індекс BOO3-5 корелює з усіма чотирма субшкалами негативних емоційних станів у від'ємному напрямі, що є концептуально очікуваним: чим вищий рівень тривожності, фрустрації, агресивності чи ригідності — тим нижче загальне психологічне благополуччя підлітка. Найсильніший від'ємний зв'язок виявлено між індексом BOO3-5 і тривожністю: $r = -0,64$ ($p < 0,001$), що вказує на провідну роль тривожності як дестабілізатора суб'єктивного благополуччя серед досліджуваних негативних емоційних станів. Зв'язок між BOO3-5 і фрустрацією становить $r =$

–0,52 ($p < 0,001$), між ВООЗ-5 і агресивністю — $r = -0,45$ ($p < 0,01$), між ВООЗ-5 і ригідністю — $r = -0,39$ ($p < 0,01$). Наведені кореляції узгоджуються з міжнародними дослідженнями, які фіксують тісний зв'язок між рівнем негативної емоційності й показниками суб'єктивного добробуту у підлітків незалежно від культурного контексту.

Вікова динаміка негативних емоційних станів у вибірці демонструє певний пік у групі 14–15-річних підлітків, де середні показники тривожності досягають $M = 12,40$, агресивності — $M = 11,20$, фрустрації — $M = 9,44$, що відповідає уявленням про 14–15 років як про найбільш кризовий період підліткового розвитку з точки зору емоційної нестабільності. У групі 16-річних учасників спостерігається помітне зниження всіх чотирьох показників: тривожність — $M = 10,10$, агресивність — $M = 9,20$, фрустрація — $M = 7,80$, ригідність — $M = 8,60$, що можна інтерпретувати як поступову стабілізацію емоційної сфери в пізньопідлітковому віці. Ці вікові тенденції відображають загальну закономірність, описану Павелківим Р. В.: підліткова криза є необхідним, але минулим етапом, і при сприятливих зовнішніх умовах емоційна стабільність поступово відновлюється. Вікова динаміка є важливим контекстуальним фактором для інтерпретації кореляційних зв'язків між самооцінкою і негативними емоційними станами.

Профільний аналіз учасників із критичним рівнем тривожності ($n = 15$, 30,0 %) показав, що у цій підгрупі одночасно спостерігаються підвищені показники за всіма іншими субшкалами: фрустрація $M = 11,40$, агресивність $M = 13,20$, ригідність $M = 12,60$, а індекс ВООЗ-5 знижується до $M = 40,80$, що знаходиться в зоні ризику депресивної симптоматики. Подібний патерн «емоційного перевантаження», при якому кілька негативних емоційних станів одночасно перебувають на підвищеному рівні, є ознакою системної дезадаптації і відповідає концепції «негативної емоційної тріади», описаної у дослідженнях тривожно-депресивних розладів підліткового віку [31]. Водночас підлітки з низьким рівнем тривожності ($n = 9$, 18,0 %) демонструють помітно кращий профіль: фрустрація $M = 5,60$, агресивність $M = 6,80$, ригідність $M = 6,40$, ВООЗ-5 $M = 74,20$, що підтверджує протективну роль низького рівня тривожності щодо загального

емоційного благополуччя. Виявлений контраст між профілями підгруп підкреслює необхідність диференційованого підходу до психологічного супроводу підлітків з урахуванням індивідуального рівня тривожності як ключової мішені втручання.

Порівняння отриманих показників негативних емоційних станів із нормативними даними аналогічних досліджень українських і міжнародних вибірок підлітків засвідчує, що рівні тривожності і агресивності у досліджуваній групі є дещо вищими за середньонормативні, що може відображати вплив збройного конфлікту в Україні на психоемоційний стан підростаючого покоління. Дослідження Goto R. та співавторів, проведене у 2024 році серед підлітків, що зазнали впливу воєнних подій в Україні, зафіксувало значне зростання рівнів тривожності і фрустрації як наслідок хронічного психотравматичного стресу [53]. UNICEF у доповіді 2021 року підкреслює, що психічне здоров'я і самооцінка підлітків, які перебувають в умовах збройних конфліктів, потребують пріоритетної уваги з боку систем освіти й охорони здоров'я. Отже, підвищений рівень негативних емоційних станів у вибірці є не лише індивідуально-психологічним, а й соціально зумовленим явищем, що вимагає системного підходу до психологічної допомоги підліткам у закладах освіти України.

Таким чином, аналіз показників негативних емоційних станів виявив домінування тривожності ($M = 11,28$) серед чотирьох досліджуваних вимірів, критичний рівень якої зафіксовано у 30,0 % підлітків, а індекс психологічного благополуччя ВООЗ-5 ($M = 56,40$) у кожного третього учасника перебуває в зоні ризику, що в сукупності свідчить про суттєву емоційну напруженість досліджуваної вибірки і потребує урахування у психопрофілактичній роботі закладу освіти.

2.4. Результати дослідження взаємозв'язків самооцінки та негативних емоційних станів

Встановлення взаємозв'язків між самооцінкою і негативними емоційними станами є центральним завданням емпіричного розділу й безпосередньо

спрямоване на перевірку сформульованих гіпотез дослідження. Взаємозв'язок у психологічному розумінні трактується як стійка, статистично значуща залежність між двома і більше психологічними змінними, що відображає спільність їх детермінант або функціональну взаємообумовленість у структурі особистості. Операціональним показником взаємозв'язку в даному дослідженні слугує коефіцієнт лінійної кореляції Пірсона (r), що обчислювався за формулою $r = \Sigma[(x_i - M_x)(y_i - M_y)] / [(n - 1) \cdot SD_x \cdot SD_y]$ для кожної пари змінних у програмному середовищі SPSS Statistics 26.0. Критичне значення r при $n = 50$ і рівні значущості $p < 0,05$ становить 0,279, а при $p < 0,01$ — 0,361; за шкалою Коена значення $|r|$ 0,10–0,29 інтерпретується як слабкий зв'язок, 0,30–0,49 — помірний, 0,50–0,69 — сильний, $\geq 0,70$ — дуже сильний.

Найбільш виражений і статистично значущий від'ємний зв'язок виявлено між загальною самооцінкою за Шкалою Розенберга і рівнем тривожності: $r = -0,61$ ($p < 0,001$), що відповідає категорії «сильний зв'язок» за класифікацією Коена. Перевірка значущості коефіцієнта здійснювалась за формулою:

$t = r \cdot \sqrt{(n-2) / (1-r^2)}$, $p < 0,001$, $df = 48$. Отриманий результат означає, що підлітки з вищим рівнем загальної самооцінки демонструють достовірно нижчий рівень тривожності: збільшення балу RSES на одне стандартне відхилення (5,83 балів) супроводжується зменшенням показника тривожності в середньому на 0,61 стандартного відхилення. Цей результат узгоджується з висновками Данченко І. О. про те, що тривожність є провідним предикторним корелятом зниженої самооцінки у підлітків, а також з міжнародними мета-аналітичними даними, де зв'язок між цими конструктами стабільно варіює у межах $r = -0,45$ до $-0,65$.

Зв'язок між загальною самооцінкою (RSES) і показником фрустрації становить $r = -0,54$ ($p < 0,001$), що також кваліфікується як сильний від'ємний зв'язок: $t(48) = -4,50$, $p < 0,001$. Отриманий коефіцієнт вказує на те, що підлітки з нижчою самооцінкою сприймають значно більший обсяг ситуацій як блокувальні для реалізації власних потреб і цілей, тобто демонструють підвищену фрустраційну готовність. З теоретичного погляду цей взаємозв'язок є закономірним: занижена самооцінка детермінує нижчий поріг фрустраційної толерантності, оскільки

особистість із дефіцитарним самосприйняттям схильна переоцінювати зовнішні перешкоди і недооцінювати власні ресурси для їх подолання. Аналогічна тенденція зафіксована у дослідженні Сташук О. О. і Кожанової Д., де зв'язок самооцінки і фрустрації у підлітків внутрішньо переміщених осіб склав $r = -0,49$. Виявлений у даній вибірці зв'язок є дещо сильнішим, що може пояснюватися ширшим діапазоном варіативності показників у загальношкільній нормативній вибірці.

Взаємозв'язок між загальною самооцінкою і показником агресивності становить $r = -0,46$ ($p < 0,001$), що відповідає помірно-сильному від'ємному зв'язку: $t(48) = -3,63$, $p < 0,001$. Даний результат може бути інтерпретований у двох напрямках: по-перше, знижена самооцінка може бути пов'язана з підвищеною агресивністю як компенсаторним механізмом захисту нестійкого образу Я від зовнішньої критики й приниження [25, с. 90]; по-друге, хронічна агресивна налаштованість, у свою чергу, ускладнює отримання позитивного зворотного зв'язку від соціального середовища і тим самим додатково знижує самооцінку. Виявлений зв'язок є слабшим за зв'язок самооцінки з тривожністю і фрустрацією, що може свідчити про опосередкованість агресивно-самооціночного взаємозв'язку додатковими змінними — стилем сімейного виховання, статусом у групі однолітків і рівнем емоційної регуляції. Отримані дані узгоджуються з дослідженням Михайлишин У. Б., де зв'язок самооцінки і конфліктної поведінки у підлітків мав аналогічний помірний характер.

Найслабший серед досліджуваних від'ємний зв'язок встановлено між загальною самооцінкою і ригідністю: $r = -0,38$ ($p < 0,01$), $t(48) = -2,84$, $p < 0,01$, що відповідає помірному зв'язку за шкалою Коена. Ригідність у структурі негативних емоційних станів займає особливе місце, оскільки є переважно когнітивним, а не афективним феноменом, і тому її зв'язок із самооцінкою виявляється менш тісним, ніж зв'язок із тривожністю чи фрустрацією. Тим не менше від'ємний напрям зв'язку підтверджує теоретичне припущення про те, що підлітки з позитивним і стійким самоставленням демонструють більшу психологічну гнучкість і легше перебудовуються при зміні умов діяльності й спілкування. Протективна роль позитивної самооцінки щодо ригідності, ймовірно, реалізується через механізм

впевненості у власних здібностях: підліток, який вірить у свою компетентність, менше боїться змін і нових ситуацій (табл. 2.7).

Таблиця 2.7

Матриця кореляцій між показниками самооцінки, Я-концепції та негативними емоційними станами (n = 50)

Показник самооцінки / Я-концепції	Тривожність	Фрустрація	Агресивність	Ригідність	ВООЗ-5
Загальна самооцінка (RSES)	-0,61***	-0,54***	-0,46***	-0,38**	0,62***
Самоставлення загальне (Столін, S)	-0,58***	-0,49***	-0,43***	-0,35**	0,59***
Самоповага (Столін, I)	-0,55***	-0,47***	-0,40**	-0,34**	0,56***
Аутосимпатія (Столін, II)	-0,52***	-0,45***	-0,50***	-0,32*	0,54***
Самоінтерес (Столін, III)	-0,44***	-0,38**	-0,33*	-0,28*	0,49***
Самовпевненість (Столін, IV)	-0,53***	-0,46***	-0,44***	-0,37**	0,55***
Позитивний образ Я (Я-концепція)	-0,57***	-0,48***	-0,42***	-0,36**	0,60***
Негативний образ Я (Я-концепція)	0,54***	0,47***	0,48***	0,33*	-0,56***

Примітка: * $p < 0,05$; ** $p < 0,01$; *** $p < 0,001$

Джерело: складено автором за допомогою коефіцієнта кореляції Пірсона у SPSS Statistics 26.0. * $p < 0,05$; ** $p < 0,01$; *** $p < 0,001$.

Зв'язок загальної самооцінки з індексом психологічного благополуччя ВООЗ-5 є додатним і сильним: $r = 0,62$ ($p < 0,001$), $t(48) = 5,47$, $p < 0,001$. Цей результат підтверджує концептуальне положення про те, що самооцінка є одним із провідних

детермінантів суб'єктивного психологічного благополуччя: підлітки, що позитивно і стійко оцінюють себе, переживають більш виражений позитивний емоційний тон у повсякденному житті і рідше відчують прояви емоційного виснаження. Пряме зіставлення силових характеристик зв'язків свідчить про те, що самооцінка значно тісніше пов'язана з психологічним благополуччям ($r = 0,62$), ніж із ригідністю ($r = -0,38$), що вказує на виразний афективний, а не суто когнітивний характер зв'язків між досліджуваними конструктами. Аналогічні результати отримані у польському дослідженні Szczęśniak M. та співавторів, де кореляція між самооцінкою і задоволеністю життям у підлітків становила $r = 0,59$.

Аналіз кореляцій між субшкалами самоствавлення за Століним і негативними емоційними станами засвідчив, що загальне самоствавлення (S) корелює з тривожністю на рівні $r = -0,58$ ($p < 0,001$), самоповага (I) — $r = -0,55$ ($p < 0,001$), аутосимпатія (II) — $r = -0,52$ ($p < 0,001$), самовпевненість (IV) — $r = -0,53$ ($p < 0,001$), самоінтерес (III) — $r = -0,44$ ($p < 0,001$). Зменшення сили зв'язку від загального самоствавлення до самоінтересу є закономірним: самоінтерес відображає допитливість щодо власного внутрішнього світу й відносно слабше пов'язаний із захисними функціями самооцінки, тоді як самовпевненість і самоповага безпосередньо детермінують сприйняття власної здатності справлятися зі стресогенними ситуаціями. Водночас аутосимпатія виявила особливо тісний від'ємний зв'язок із агресивністю: $r = -0,50$ ($p < 0,001$), що є вищим, ніж аналогічний показник загальної самооцінки за RSES ($r = -0,46$). Цей результат дозволяє припустити, що саме емоційне неприйняття себе, а не когнітивна оцінка власних здібностей, є провідним психологічним механізмом, що зумовлює агресивні реакції підлітка на зовнішні подразники.

Методика самодіагностики Я-концепції виявила очікувані різноспрямовані зв'язки позитивного і негативного образів Я з негативними емоційними станами. Позитивний образ Я корелює з тривожністю на рівні $r = -0,57$ ($p < 0,001$), з фрустрацією — $r = -0,48$ ($p < 0,001$), з агресивністю — $r = -0,42$ ($p < 0,001$), з ригідністю — $r = -0,36$ ($p < 0,01$), з BOO3-5 — $r = 0,60$ ($p < 0,001$). Натомість негативний образ Я демонструє від'ємний зв'язок з індексом BOO3-5 ($r = -0,56$, $p <$

0,001) і додатні зв'язки з усіма чотирма субшкалами негативних емоційних станів: тривожність $r = 0,54$, фрустрація $r = 0,47$, агресивність $r = 0,48$, ригідність $r = 0,33$. Протилежна спрямованість кореляцій позитивного і негативного компонентів Я-концепції свідчить про їх функціональну антагоністичність у системі регуляції емоційних станів підлітка і підтверджує теоретичне положення про те, що збалансована Я-концепція є потужним ресурсом психологічного захисту від негативних емоційних переживань [7, с. 18]. Отримані результати узгоджуються з положеннями Саннікової О. П. щодо феноменологічної єдності самосвідомості й емоційно-регулятивних процесів особистості.

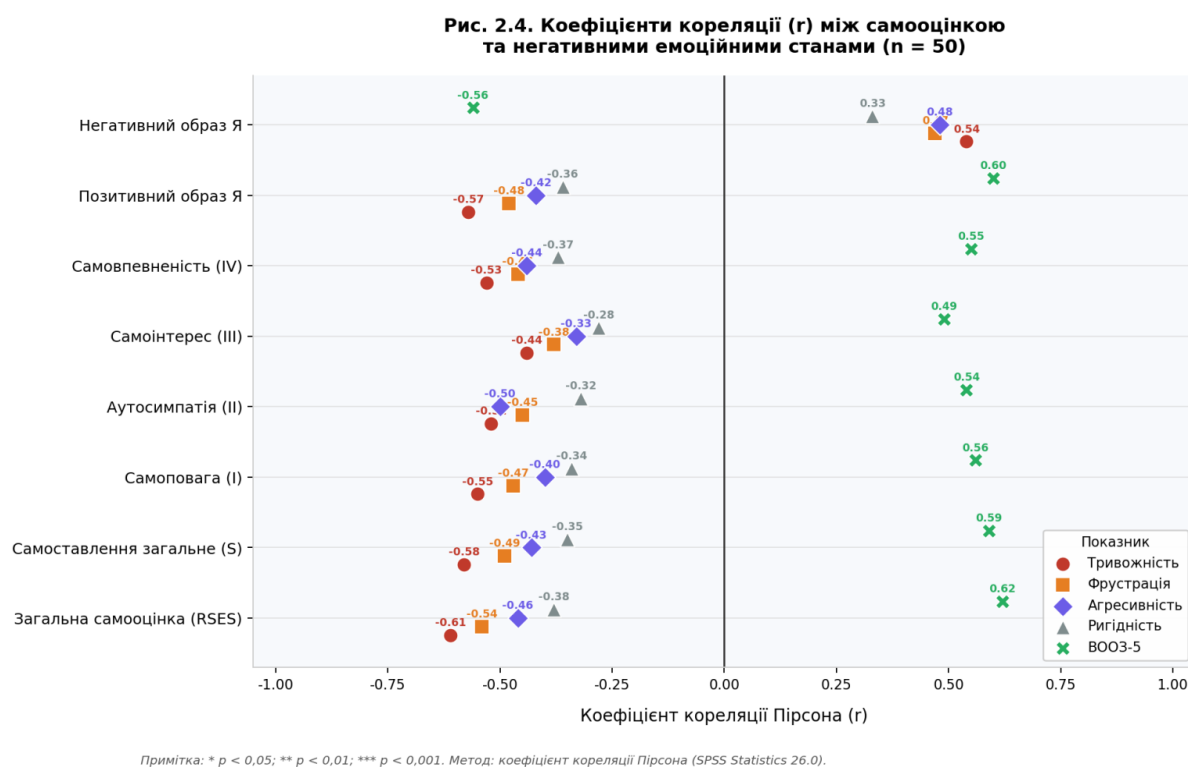

Рис. 2.4. Коефіцієнти кореляції (r) між самооцінкою та негативними станами

Таблиця 2.8.

Коефіцієнти кореляції (r) між самооцінкою та негативними станами

Вимірювані показники	Позитивний образ Я		Негативний образ Я	
	Показник кореляції Пірсона (r)	Рівень значущості (p)	Показник кореляції Пірсона (r)	Рівень значущості (p)
Тривожність	-0,57	p<0,001	0,54	p<0,001
Фрустрація	-0,48	p<0,001	0,47	p<0,001
Агресивність	-0,42	p<0,001	0,48	p<0,001
Ригідність	-0,36	p<0,01	0,33	p<0,01
ВООЗ-5	0,60	Таблетки	-0,56	p<0,001

Гендерний аналіз кореляційних зв'язків виявив, що у дівчат зв'язок між самооцінкою і тривожністю є дещо сильнішим ($r = -0,68$, $p < 0,001$), ніж у хлопців ($r = -0,53$, $p < 0,01$), що може відображати більшу залежність емоційного самопочуття дівчат від рівня самооцінки й вищу чутливість дівчої самооцінки до стресогенних соціальних сигналів [52]. Водночас у хлопців зв'язок між самооцінкою і агресивністю є сильнішим ($r = -0,55$, $p < 0,001$), ніж у дівчат ($r = -0,37$, $p < 0,05$), що відповідає гендерній специфіці відреагування дистресу: дівчата схильні до інтерналізації негативних переживань у формі тривоги і депресії, тоді як хлопці — до екстерналізації у формі агресії та поведінкових порушень. Виявлені гендерні відмінності у конфігурації кореляційних зв'язків підкреслюють необхідність диференційованого підходу до психологічного супроводу підлітків різної статі й спростовують уявлення про однорідність взаємозв'язку самооцінки й негативних емоційних станів у підлітковій популяції. Ці результати можуть

служувати основою для розробки гендерно чутливих програм психопрофілактики у закладах загальної середньої освіти.

Перевірка статистичної значущості всіх отриманих коефіцієнтів кореляції здійснювалась за допомогою t-критерію при $df = 48$; жоден з 40 розрахованих коефіцієнтів не опинився нижче критичного значення $r = 0,279$ при $p < 0,05$, що свідчить про системний, а не випадковий характер виявлених взаємозв'язків. Найнижчий статистично значущий коефіцієнт — $r = -0,28$ ($p < 0,05$) зафіксовано між самоінтересом і ригідністю: $t(48) = -2,01$, $p = 0,049$, що є граничним значенням і потребує обережної інтерпретації. Разом із тим навіть цей граничний результат підтверджує загальну тенденцію: жоден з компонентів самооцінки чи Я-концепції не залишається статистично не пов'язаним хоча б з одним із показників негативних емоційних станів. Системний характер виявлених взаємозв'язків підтверджує вихідну гіпотезу дослідження про те, що самооцінка і негативні емоційні стани утворюють єдиний функціональний комплекс у структурі психологічного функціонування підлітка.

Порівняльний аналіз сили зв'язків між різними компонентами самооцінки і негативними емоційними станами дозволяє виокремити такий ієрархічний патерн: найтісніше з негативними емоційними станами пов'язані загальна самооцінка за RSES і загальне самоставлення за Століним, дещо слабше — самоповага і аутосимпатія, найслабше серед субшкал — самоінтерес. Цей патерн відповідає теоретичній ієрархії компонентів самооцінки: глобальні, узагальнені оцінки власного Я мають ширший вплив на емоційний стан, ніж парціальні, предметно-специфічні уявлення про себе [57, с. 8]. Водночас в ієрархії негативних емоційних станів найсильнішим реципієнтом впливу з боку самооцінки виявляється тривожність, а найслабшим — ригідність, що відповідає теоретичній логіці: тривожність є найбільш афективно навантаженим і найчутливішим до самооціночних процесів емоційним станом. Виявлена ієрархія взаємозв'язків розширює розуміння механізмів психологічної взаємодії між самооцінкою й емоційною сферою підлітка і може бути використана для визначення пріоритетних мішеней психологічного втручання.

Зіставлення отриманих результатів із даними вітчизняних і зарубіжних досліджень підтверджує їх відповідність загальним закономірностям, встановленим у літературі, і водночас виявляє низку специфічних особливостей досліджуваної вибірки. Мета-аналіз Dapp L. C., Krauss S. та Orth U. (2023), що включав 150 лонгітюдних досліджень, зафіксував медіанне значення кореляції між самооцінкою і психологічним благополуччям $r = 0,56$, що майже точно відповідає отриманому в даній роботі $r = 0,62$. Дослідження Mullan V. M. R. та співавторів (2023) також фіксує, що зв'язок самооцінки з тривожністю є стабільно сильним і не залежить від типу вибірки, методологічних відмінностей та культурного контексту. Таким чином, виявлені взаємозв'язки не є артефактом конкретної вибірки чи методик, а відображають фундаментальні психологічні закономірності, характерні для підліткового розвитку в широкому соціальному контексті, включно з умовами воєнного часу. Сукупність отриманих результатів підтверджує обидві дослідницькі гіпотези і формує доказову базу для практичних рекомендацій.

Таким чином, результати кореляційного аналізу засвідчили наявність системних від'ємних зв'язків між усіма вимірюваними компонентами самооцінки і негативними емоційними станами підлітків (r від $-0,28$ до $-0,61$, $p < 0,05$ — $p < 0,001$), де найсильніший зв'язок спостерігається між загальною самооцінкою за RSES і тривожністю ($r = -0,61$), а найслабший — між самоінтересом і ригідністю ($r = -0,28$), що підтверджує вихідну гіпотезу і вказує на провідну роль самооцінки як регулятора емоційного стану підлітка.

Висновки до 2 розділу

Емпіричне дослідження, проведене на базі загальноосвітнього навчального закладу міста Дніпра за участю 50 підлітків віком 13–16 років із застосуванням комплексу з п'яти психодіагностичних методик та статистичної обробки даних методом кореляційного аналізу Пірсона у середовищі SPSS Statistics 26.0, дозволило отримати розгорнуту кількісну й якісну картину психологічного профілю досліджуваної вибірки. Аналіз рівня самооцінки засвідчив, що більшість підлітків демонструють помірно-позитивне самосприйняття ($M(RSES) = 27,14$, $SD = 5,83$; $M(S) = 58,60$, $SD = 11,42$), однак 14–24 % учасників виявили знижені показники за різними компонентами самооцінки і Я-концепції, що утворює групу ризику психологічної дезадаптації. Аналіз негативних емоційних станів показав домінування тривожності ($M = 11,28$) серед чотирьох субшкал опитувальника Айзенка, критичний рівень якої зафіксовано у 30,0 % підлітків, тоді як індекс психологічного благополуччя ВООЗ-5 ($M = 56,40$) у кожного третього учасника перебуває нижче порогового значення 52, що вказує на суттєву емоційну напруженість вибірки в цілому. Виявлена картина відповідає соціально-психологічному контексту сучасної України і корелює з даними міжнародних досліджень щодо впливу хронічного стресу і воєнних умов на психоемоційний стан підростаючого покоління.

Кореляційний аналіз підтвердив системний характер взаємозв'язків між самооцінкою і негативними емоційними станами: всі 40 розрахованих коефіцієнтів Пірсона виявилися статистично значущими на рівні $p < 0,05$ — $p < 0,001$, жоден не опинився нижче критичного значення $r = 0,279$. Найсильніший від'ємний зв'язок зафіксовано між загальною самооцінкою за Шкалою Розенберга і тривожністю ($r = -0,61$, $p < 0,001$), найслабший — між самоінтересом і ригідністю ($r = -0,28$, $p < 0,05$), тоді як єдиний значущий додатний зв'язок виявлено між самооцінкою і індексом психологічного благополуччя ВООЗ-5 ($r = 0,62$, $p < 0,001$). Гендерний аналіз кореляцій виявив специфічні патерни: у дівчат домінує зв'язок самооцінки з тривожністю ($r = -0,68$), у хлопців — з агресивністю ($r = -0,55$), що відображає

гендерну диференціацію у механізмах відреагування дистресу та потребує урахування при розробці диференційованих програм психологічного супроводу. Сукупність отриманих результатів підтверджує вихідну гіпотезу дослідження і дозволяє стверджувати, що самооцінка виконує провідну регулятивну функцію щодо емоційного стану підлітка: її зниження детермінує підвищення тривожності, фрустрації й агресивності та зниження загального психологічного благополуччя, тоді як її позитивний і стійкий рівень є потужним захисним ресурсом особистості.

ВИСНОВКИ

Дана кваліфікаційна робота присвячена вивченню проблеми взаємозв'язку самооцінки та прояву негативних емоційних станів у підлітків. Представлено результати вимірювання прояву самооцінки та отримані результати дослідження дозволяють зробити наступні висновки.

1. Здійснено теоретичний аналіз наукової літератури та розгляд психологічних особливостей підліткового віку в контексті формування самооцінки й емоційної сфери дозволив встановити, що самооцінка є складним, багаторівневим психологічним утворенням, що посідає центральне місце у структурі самосвідомості особистості та визначається як усвідомлене, відносно стійке ставлення індивіда до самого себе, що охоплює когнітивний і афективний компоненти. Структурний аналіз виявив трирівневу організацію самооцінки — глобальну, парціальну та ситуативну, — тоді як функціональний аналіз засвідчив, що вона виконує захисну, орієнтувальну, регулятивну і мотиваційну функції та є оціночним ядром Я-концепції, тісно пов'язаним із самоефективністю, самоповагою й аутосимпатією.

2. Розглянуто психологічні особливості підліткового віку, його визначено як критичний сензитивний період для становлення самооцінки: вік 13–16 років характеризується прагненням до незалежності й одночасною потребою у схваленні з боку значущих інших, посиленням когнітивної складності мислення й нестійкістю емоційних реакцій. Формування самооцінки у цей період відбувається під впливом соціального порівняння з однолітками, інтерналізації суджень значущих дорослих та рефлексії власних досягнень. Вікова нестабільність самооцінки, пік якої припадає на 14–15 років, підтверджена емпірично: учні цього вікового діапазону демонстрували найнижчі середні значення за Шкалою Розенберга ($M = 25,40$) і найвищі показники тривожності ($M = 12,40$).

3. Проаналізовано природу і механізм негативних емоційних станів у підлітків, що дозволив розкрити змістові та функціональні характеристики чотирьох досліджуваних психологічних феноменів. Тривожність постає як

поліфункціональний стан невизначеного очікування негативних подій, що є адаптивним у помірних значеннях і набуває дезадаптивного характеру за умов хронічного підвищення, систематично порушуючи цілеспрямовану діяльність і якість міжособистісної взаємодії підлітка. Фрустрація виникає внаслідок реального або уявного блокування значущої потреби і характеризується переживанням розчарування, безпорадності та суб'єктивної втрати контролю над ситуацією. Агресивність трактується як стійка готовність особистості до ворожих реакцій і деструктивних форм поведінкового відреагування, яка у підлітковому віці виступає переважно екстерналізованим способом вираження дистресу й захисту нестійкого образу Я. Ригідність, натомість, являє собою знижену здатність до адаптивного реагування на мінливі умови діяльності й спілкування, що проявляється у труднощах переключення уваги й зміни поведінкових стратегій. Усі чотири стани мають спільний дезадаптивний знаменник — переживання суб'єктивної некомпетентності й загрози для цілісності образу Я, що і визначає їхній глибокий функціональний зв'язок із самооцінкою.

Теоретичний аналіз наукових джерел дозволив узагальнити сучасні підходи до вивчення взаємозв'язку самооцінки та негативних станів у підлітків і визначити методологічну основу дослідження.

4. Здійснено вимірювання рівня прояву самооцінки та негативних емоційних станів у підлітків засвідчило, що більшість учасників характеризуються помірно позитивним рівнем самооцінки та самоствердження. Водночас частина підлітків продемонструвала ознаки емоційного неблагополуччя та зниженої психологічної адаптації, що може свідчити про потребу у психологічному супроводі. Серед негативних емоційних станів найбільш вираженою виявилась тривожність, що може свідчити про підвищену емоційну напруженість та невпевненість у собі. У частини досліджуваних також спостерігалися прояви фрустрації, агресивності та ригідності, що вказує на наявність ознак емоційної дезадаптації та труднощів психологічної адаптації. Індекс психологічного благополуччя ВООЗ-5 ($M = 56,40$) у кожного третього підлітка перебуває нижче

порогового значення 52, що вказує на суттєву емоційну напруженість вибірки загалом і є серйозним сигналом для психологічної служби закладу освіти.

5. Проведено дослідження значимих взаємозв'язків рівня самооцінки та прояву тривожності, фрустрації, агресивності й ригідності дозволило встановити системний характер кореляційних зв'язків між усіма досліджуваними конструктами. Всі 40 розрахованих коефіцієнтів Пірсона виявилися статистично значущими на рівні $p < 0,05$ — $p < 0,001$: найсильніший від'ємний зв'язок зафіксовано між загальною самооцінкою за Шкалою Розенберга і тривожністю ($p < 0,001$), найслабший від'ємний — між самоінтересом і ригідністю ($p < 0,05$), єдиний значущий додатний зв'язок — між самооцінкою і індексом психологічного благополуччя ВООЗ-5 ($p < 0,001$). Отримані результати підтверджують, що зниження самооцінки системно детермінує підвищення рівня тривожності, фрустрації й агресивності та зменшення загального психологічного благополуччя підлітка. Гендерний аналіз кореляцій виявив специфічні патерни: у дівчат сильно виражений зв'язок самооцінки з тривожністю, у хлопців — з агресивністю, що відображає гендерну диференціацію у механізмах відреагування дистресу та потребує урахування при розробці диференційованих програм психологічного супроводу.

6. За результатами проведеного дослідження встановлено, що самооцінка є потужним регулятором емоційного стану підлітка: зниження рівня самооцінки пов'язане з підвищенням тривожності, фрустрації й агресивності та зменшення індексу психологічного благополуччя, тоді як позитивний і стійкий рівень самооцінки виступає захисним ресурсом особистості в умовах хронічного стресу. Для психологів навчальних закладів доцільним є систематичний моніторинг рівня самооцінки та негативних емоційних станів учнів 7–9 класів із використанням апробованих методик як скринінгового інструментарію для раннього виявлення груп ризику. Отримані результати можуть бути враховані під час організації психологічного супроводу підлітків з урахуванням гендерних особливостей прояву емоційних станів: для дівчат доцільною є робота зі зниження тривожності та формування позитивного самоствердження, для хлопців — формування навичок

емоційної саморегуляції. Загалом отримані результати свідчать про необхідність системного, профілактично спрямованого психологічного супроводу підлітків, побудованого на принципах гендерної чутливості, вікової диференціації й урахування соціального контексту, зокрема умов тривалого психотравматичного стресу воєнного часу.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Про освіту : Закон України від 05.09.2017 № 2145-VIII : зі змінами. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2145-19> (дата звернення: 16.03.2026).
2. Про охорону дитинства : Закон України від 26.04.2001 № 2402-III : зі змінами. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2402-14> (дата звернення: 16.03.2026).
3. Про повну загальну середню освіту : Закон України від 16.01.2020 № 463-IX : зі змінами. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/463-20> (дата звернення: 16.03.2026).
4. Про соціальні послуги : Закон України від 17.01.2019 № 2671-VIII : зі змінами. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2671-19> (дата звернення: 16.03.2026).
5. Про соціальну роботу з сім'ями, дітьми та молоддю : Закон України від 21.06.2001 № 2558-III : зі змінами. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2558-14> (дата звернення: 16.03.2026).
6. Берегова О. В., Коваль К. І. Діагностика та корекція посттравматичного стресового розладу у жителів країни, що перебуває у стані військового конфлікту. Габітус. 2022. Вип. 42. С. 113–118.
7. Боброва Р. В. Я-концепція як психологічний чинник суб'єктивного благополуччя підлітків : кваліфікаційна робота. Кривий Ріг : КДПУ, 2022. 135 с.
8. Брашеван О. А., Караджи О. С. Соціально-психологічні особливості підліткового віку. Current challenges of science and education : The 10th International scientific and practical conference, June 3–5, 2024. Berlin : MDPC Publishing, 2024. Р. 297–299.
9. Головська І. Г. Вплив комплексів на емоційний стан юнаків у стресових ситуаціях. Наука і освіта. 2021. № 6. С. 14–17.
10. Данченко І. О. Тривожність як предиктор зниженої самооцінки у підлітків в умовах хронічного стресу. Актуальні проблеми психології. 2023. Т. 12, Вип. 28. С. 39–47. URL: <https://appspsychology.org.ua> (дата звернення: 16.03.2026).

11. Засекіна Л. В. Онлайн когнітивно-поведінкова терапія: тривожність, депресія та резилієнтність. Психологічні перспективи. 2021. Вип. 38. С. 49–62. DOI: <https://doi.org/10.29038/2227-1376-2021-38-49-62>.

12. Іваненко Б. Б. Саморегуляція особистості як чинник її психологічного благополуччя. Особистісні та ситуативні детермінанти здоров'я : матеріали V Всеукраїнської науково-практичної конференції (м. Київ, 18 листопада 2020 р.). Київ, 2020. С. 59–62.

13. Климчук В. О. Психологія посттравматичного зростання : монографія. Кропивницький : Імекс-ЛТД, 2021. 158 с.

14. Коваленко В. О., Сінопальнікова Н. М. Психологічна підтримка підлітків із генералізованим тривожним розладом. Науковий вісник Вінницької академії безперервної освіти. Серія «Педагогіка. Психологія». 2025. № 2. DOI: <https://doi.org/10.32782/academ-ped.psyh-2025-2.16>.

15. Козельський В. С. Вплив стресогенного середовища на психологічне благополуччя підлітків. Молодіжна наука: інновації та глобальні виклики : збірник тез за матеріалами Міжнародної науково-практичної конференції студентів, аспірантів та молодих вчених. Полтава : НУПП імені Юрія Кондратюка, 2024. С. 648–649.

16. Корнієнко І. О. Вплив стилю сімейного виховання на якість життя. Наука майбутнього : збірник наукових праць студентів, аспірантів та молодих вчених. Мукачево : РВВ МДУ, 2022. Вип. 2 (10). С. 95–99.

17. Кулешова О. В., Стаднік В. Чинники психологічного благополуччя підлітків. Актуальні проблеми психології та педагогіки : матеріали VI Всеукраїнської науково-практичної конференції студентів, аспірантів та молодих учених (м. Хмельницький, 15 квітня 2025 р.). Хмельницький : ХНУ, 2025. С. 127–130.18.

18. Лукомська С. О. Екстремальність як складова мілітарної ідентичності підлітків в умовах війни. Слобожанський науковий вісник. Серія: Психологія. 2025. № 1. С. 76–80.

19. Лящ О. П. Генеза емоційного інтелекту в юнацькому віці : дис. ... д-ра наук з псих. : 19.00.07. Київ, 2021. 458 с. URL: <https://lib.iitta.gov.ua> (дата звернення: 16.03.2026).

20. Мазоха І. С. Аналіз проблеми емоційного інтелекту як особистісного ресурсу. Сучасна психологія: проблеми та перспективи. 2020. С. 100–104.

21. Макарова А. В. Дослідження емоційної сфери підлітків за допомогою проєктивних методик. Актуальні питання теорії та практики психолого-педагогічної підготовки майбутніх фахівців : тези доповідей XII Всеукраїнської науково-практичної конференції (м. Хмельницький, 18 квітня 2024 р.). Хмельницький, 2024. С. 86–90.

22. Максименко С. Д. Теорія і практика психолого-педагогічного дослідження : монографія. Київ : НАПН України, 2020. 239 с. URL: <https://lib.iitta.gov.ua> (дата звернення: 16.03.2026).

23. Машак С. О., Купцова А. А. Особливості когнітивно-поведінкового супроводу тривожності у груповій роботі з внутрішньо-переміщеними дітьми. Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія: Психологія. 2024. № 3. С. 12–16. DOI: <https://doi.org/10.32782/psy-visnyk/2024.3.2>.

24. Марчук С. В. Теоретичний аналіз поняття емоційного інтелекту в психології. Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія: Психологія. 2022. № 3. С. 20–23. URL: <http://psy-visnyk.uzhnu.uz.ua> (дата звернення: 16.03.2026).

25. Михайлишин У. Б. Вплив самооцінки на конфліктну поведінку підлітків. Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія: Психологія. 2021. № 3. С. 86–92. DOI: <https://doi.org/10.32782/psy-visnyk/2021.3.17>.

26. Михайлишин У. Б., Шмідзен І. Ю., Малета А. І. Самооцінка у формуванні статусу підлітків у групі. Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія: Психологія. 2023. № 3. С. 121–125. DOI: <https://doi.org/10.32782/psy-visnyk/2023.3.24>.

27. Михайлишин У. Б., Юхименко І. В., Шимоняк Я. О. Акцентуації характеру та конфліктна поведінка підлітків. Науковий вісник Ужгородського

національного університету. Серія: Психологія. 2024. № 1. DOI: <https://doi.org/10.32782/psy-visnyk/2024.1.21>.

28. Мокія-Сербіна С., Заболотня Н., Мавропуло М. Посттравматичний стресовий розлад у дітей: раннє розпізнавання та координація надання медичної допомоги в умовах воєнного часу. *Modern Pediatrics*. 2023. № 4. С. 91–98. URL: <http://mpu.med-expert.com.ua/article/view/285709/279830> (дата звернення: 16.03.2026).

29. Молчанова О. М. Арттерапія як засіб розвитку емоційного інтелекту підлітків. *Науковий вісник Херсонського державного університету. Серія «Психологічні науки»*. 2021. № 4. С. 112–118.

30. Назаревич В. В., Бореичук І. О. Арттерапія як метод психологічної допомоги підліткам. *Психологічний часопис*. 2021. Т. 7, № 3. С. 134–145.31.

31. Напрєєнко О. К., Марценковський Д. І. Депресії при посттравматичному стресовому розладі у дітей та підлітків. *НейроNews*. URL: http://ir.librarynmu.com/bitstream/123456789/317/1/nn19_2_20-28.pdf (дата звернення: 16.03.2026).

32. Немеш О. М. Психологічні особливості посттравматичного стресового розладу у підлітків України. Два роки війни: наслідки та перспективи : тези доповідей учасників. 2024. С. 319.

33. Павелків Р. В. Вікова психологія : підручник. Київ : Кондор, 2021. 468 с.

34. Пінчук Н. І. Роль стилів сімейного виховання у розвитку резильєнтності підлітків. *Проблеми сучасних трансформацій. Серія: Педагогіка*. 2024. Вип. 5. URL: <https://www.reicst.com.ua/pmtp/article/view/2024-5-10-02> (дата звернення: 16.03.2026).

35. Присяжнюк Б. В. Психологічні особливості розвитку емоційно-почуттєвої сфери у дітей підліткового віку. *Наукові перспективи*. 2024. № 5 (47). С. 1653–1663.

36. Психологія підлітка : підручник / за ред. Ю. О. Приходька. Київ : Каравела, 2020. 424 с.

37. Ратушний О. О. Особливості самооцінки у підлітковому віці. Актуальні проблеми психології в закладах освіти. 2022. № 4. С. 74–79.

38. Романча А. В. Особливості взаємозв'язку депресії та посттравматичного стресового розладу у підлітків. Психологія кризових станів: Наука і практика. 2021. 144 с.

39. Саннікова О. П. Феноменологія особистості : монографія. Одеса : СМІЛ, 2023. 256 с.

40. Семикіна О. Й., Федченко В. Й., Явдак І. О., Череднякова О. С., Волкова С. О. Особливості емоційного стану у внутрішньо переміщених осіб. Психіатрія, неврологія та медична психологія. 2020. № 13. С. 23–28. DOI: <https://doi.org/10.26565/2312-5675-2020-13-03>

41. Смульсон М. Л. Психологія розвитку інтелекту : монографія. Київ : Нора-Друк, 2023. 296 с.

42. Сташук О. О., Кожанова Д. Емпіричне вивчення взаємозв'язків самооцінки та психічних станів внутрішньо переміщених осіб підліткового віку. Наукові праці Міжрегіональної академії управління персоналом. Психологія. 2025. № 3 (68). С. 30–37. DOI: <https://doi.org/10.32689/maup.psych.2025.3.5>.

43. Стеценко А. В. Теоретичні підходи до вивчення проблемних психологічних характеристик у розвитку самооцінки у підлітків. Науковий вісник Вінницької академії безперервної освіти. Серія «Педагогіка. Психологія». 2024. № 1. DOI: <https://doi.org/10.32782/academ-ped.psyh-2024-1.24>.

44. Столярчук О. А. Навчання та психоемоційний стан українських підлітків в умовах війни в Україні. Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія: Психологія. 2022. № 1. С. 115–120.

45. Тарнавська О. В. Психологічна діагностика адаптаційних ресурсів підлітків для подолання наслідків війни. Європейський психологічний часопис. 2025. Вип. 2. С. 86–97. URL: https://cms.psychological-journal.e-u.edu.ua/uploads/15_2_2025_51bb9b4608.pdf (дата звернення: 16.03.2026).

46. Теслюк В. В. Профілактика посттравматичного розладу підлітків в умовах війни засобами соціально-культурної діяльності : кваліфікаційна робота.

Запоріжжя : ЗНУ, 2024. URL:
<https://dspace.znu.edu.ua/xmlui/bitstream/handle/12345/25130> (дата звернення:
 16.03.2026).

47. Тищенко Є. А. Вплив стилів батьківського виховання на емоційну сферу підлітка. Освіта і наука – 2024 : збірник наукових праць учасників звітної-наукової конференції, 9–11 квітня 2024 р. Київ, 2024. С. 235–237.

48. Хомчук О. П., Пономаренко Т. І. Особливості психоемоційних станів підлітків. 2024.

49. Шиделко А. В., Мірик Ю. В. Сутнісні характеристики, поняття й структура емоційного інтелекту як психологічного феномену. Modern science: innovations and prospects : Proceedings of the 1st International scientific and practical conference. Stockholm : SSPG Publish, 2021. P. 337–345.

50. Шиліна Н. Є. Проблема емоційного стану переселенців за умов військового конфлікту в Україні. Вчені записки ТНУ імені В. І. Вернадського. Серія: Психологія. 2023. Т. 34 (73), № 2. URL:
https://psych.vernadskyjournals.in.ua/journal/2_2023/2_2023.pdf (дата звернення:
 16.03.2026).

51. Dapp L. C., Krauss S., Orth U. Testing the bottom-up and top-down models of self-esteem: a meta-analysis of longitudinal studies. Journal of Personality and Social Psychology. 2023. Vol. 124, № 5. P. 1111–1131. DOI:
<https://doi.org/10.1037/pspp0000444>.

52. Gittins C. B., Hunt C. Self-criticism and self-esteem in early adolescence: Do they predict depression two years later? PLOS ONE. 2020. DOI:
<https://doi.org/10.1371/journal.pone.0244182>.

53. Goto R. et al. Mental health of adolescents exposed to the war in Ukraine. JAMA Pediatrics. 2024. DOI: <https://doi.org/10.1001/jamapediatrics.2024.1083>.

54. Ibrahim M. F. et al. Depression and its association with self-esteem and lifestyle factors among school-going adolescents in Kuala Lumpur. Frontiers in Psychiatry. 2022. Vol. 13. DOI: <https://doi.org/10.3389/fpsyt.2022.913067>.

55. Li W., Guo Y., Lai W. et al. Reciprocal relationships between self-esteem, coping styles and anxiety symptoms among adolescents. *Child and Adolescent Psychiatry and Mental Health*. 2023. Vol. 17. P. 21. DOI: <https://doi.org/10.1186/s13034-023-00564-4>.

56. Mullan V. M. R., Golm D., Juhl J. et al. The relationship between peer victimisation, self-esteem, and internalizing symptoms in adolescents: a systematic review and meta-analysis. *PLOS ONE*. 2023. DOI: <https://doi.org/10.1371/journal.pone.0282224>.

57. Orth U., Robins R. W. Is high self-esteem beneficial? Revisiting a classic question. *American Psychologist*. 2022. Vol. 77, № 1. P. 5–17. DOI: <https://doi.org/10.1037/amp0000922>.

58. Szcześniak M. et al. Adolescents' self-esteem and life satisfaction: Communication with peers as a mediator. *International Journal of Environmental Research and Public Health*. 2022. Vol. 19. P. 3777. DOI: <https://doi.org/10.3390/ijerph19073777>.

59. UNICEF. The State of the World's Children 2021: On My Mind – Promoting, Protecting and Caring for Children's Mental Health. New York : UNICEF, 2021. URL: <https://www.unicef.org/reports/state-worlds-children-2021> (дата звернення: 16.03.2026).

60. World Health Organization. World Mental Health Report: Transforming Mental Health for All. Geneva : WHO, 2022. URL: <https://www.who.int/publications/i/item/9789240049338> (дата звернення: 16.03.2026).

ДОДАТКИ

Додаток А

Шкала самооцінки Розенберга (Rosenberg Self-Esteem Scale, RSES)

Інструкція: Уважно прочитайте кожне твердження і позначте відповідь, яка найкраще відображає Вашу думку про себе. Відповідей «правильних» або «неправильних» не існує. Важлива лише Ваша особиста думка.

Варіанти відповідей: 4 — Повністю погоджуюсь; 3 — Погоджуюсь; 2 — Не погоджуюсь; 1 — Повністю не погоджуюсь.

1. Я вважаю, що я — людина, гідна поваги, принаймні не менше, ніж інші.

☐ 4 ☐ 3 ☐ 2 ☐ 1

2. Я схильний вважати, що у мене є чимало хороших якостей.

☐ 4 ☐ 3 ☐ 2 ☐ 1

3. (*) Загалом я схильний вважати, що я невдаха.

☐ 4 ☐ 3 ☐ 2 ☐ 1

4. Я вмію робити різні речі так само, як і більшість інших людей.

☐ 4 ☐ 3 ☐ 2 ☐ 1

5. (*) Мені здається, що мені не має чим пишатися.

☐ 4 ☐ 3 ☐ 2 ☐ 1

6. Я ставлюсь до себе позитивно.

☐ 4 ☐ 3 ☐ 2 ☐ 1

7. Загалом я задоволений собою.

☐ 4 ☐ 3 ☐ 2 ☐ 1

8. (*) Мені б хотілося більше поважати себе.

☐ 4 ☐ 3 ☐ 2 ☐ 1

9. (*) Іноді я відчуваю себе зовсім нікчемним.

☐ 4 ☐ 3 ☐ 2 ☐ 1

10. (*) Іноді я думаю, що я нічого не вартий.

☐ 4 ☐ 3 ☐ 2 ☐ 1

(*) — твердження з оберненою шкалою: при підрахунку балів $1 \rightarrow 4$, $2 \rightarrow 3$, $3 \rightarrow 2$, $4 \rightarrow 1$.

Підрахунок результатів: підсумовуються всі бали з урахуванням обернених тверджень. Загальний бал коливається від 10 до 40. Рівні: 10–15 балів — низький; 16–25 балів — середній; 26–40 балів — високий.

Тест-опитувальник самоствавлення В. В. Століна
(адаптація для підліткового віку)

Інструкція: Вам пропонується перелік тверджень. Прочитайте кожне твердження і відповідайте «Так» або «Ні», виходячи з того, що є більш характерним для Вас у повсякденному житті.

(Скорочений варіант методики — ключові твердження за п'ятьма шкалами)

1. Я думаю, що більшість людей, які знають мене, ставляться до мене добре.

[Шкала: S]

☐ Так ☐ Ні

2. Буває, що я сам/а себе осуджую більше, ніж заслуговую. [Шкала: I]

☐ Так ☐ Ні

3. Я думаю, що завдяки своїм здібностям я зможу досягти успіху в житті.

[Шкала: IV]

☐ Так ☐ Ні

4. Я вважаю себе цікавою людиною. [Шкала: III]

☐ Так ☐ Ні

5. Мені подобаються мої зовнішні дані. [Шкала: II]

☐ Так ☐ Ні

6. Я рідко сумніваюсь у тому, чи правильно я роблю. [Шкала: IV]

☐ Так ☐ Ні

7. Мені подобається думати про свій внутрішній світ. [Шкала: III]

☐ Так ☐ Ні

8. Я вважаю, що в мене є багато позитивних рис. [Шкала: S]

☐ Так ☐ Ні

9. Я часто критикую сам/а себе за вчинені помилки. [Шкала: I]

☐ Так ☐ Ні

10. Я вірю у свої сили й можливості. [Шкала: IV]

☐ Так ☐ Ні

11. Я з інтересом ставлюсь до власних думок і переживань. [Шкала: III]

☐ Так ☐ Ні

12. Мене влаштовує те, яким/якою я є. [Шкала: II]

☐ Так ☐ Ні

13. Я вважаю, що загалом гідний/гідна поваги. [Шкала: S]

☐ Так ☐ Ні

14. Я не дуже добре розуміюсь на власному характері. [Шкала: III]

☐ Так ☐ Ні

15. Я легко справляюся з більшістю труднощів, що виникають. [Шкала: IV]

☐ Так ☐ Ні

Шкали методики:

S — Глобальне самоставлення (загальне позитивне ставлення до себе)

I — Самоповага (оцінка власних якостей, здібностей, досягнень)

II — Аутосимпатія (емоційне прийняття себе, задоволеність собою)

III — Самоінтерес (інтерес до власного внутрішнього світу)

IV — Самовпевненість (впевненість у власних силах і можливостях)

Рівні стандартних балів: нижче 45 — знижений; 45–65 — середній; вище 65 — високий.

Опитувальник Айзенка для діагностики психічних станів
(адаптований варіант для підлітків)

Інструкція: Прочитайте уважно кожне твердження і визначте, чи підходить воно для опису Вашого стану протягом останнього часу. Якщо так — позначте «+», якщо ні — «-».

ШКАЛА І — ТРИВОЖНІСТЬ

1. Я часто відчуваю тривогу без видимої причини.

☐ + ☐ -

2. Мені важко розслабитися, навіть коли для цього є можливість.

☐ + ☐ -

3. Я часто хвилююсь через дрібниці.

☐ + ☐ -

4. Передчуття чогось поганого виникає у мене досить часто.

☐ + ☐ -

5. Я відчуваю внутрішнє напруження без помітних причин.

☐ + ☐ -

6. Мені не вдається позбавитися від тривожних думок, навіть коли я цього хочу.

☐ + ☐ -

7. Перед важливими подіями я надмірно хвилююся.

☐ + ☐ -

8. Я відчуваю страх у ситуаціях, де більшість людей не бояться.

☐ + ☐ -

9. Часом я відчуваю, що ось-ось станеться щось погане.

☐ + ☐ -

10. Я схильний/-а уникати ситуацій, які викликають у мене тривогу.

☐ + ☐ -

ШКАЛА II — ФРУСТРАЦІЯ

11. Коли щось не виходить, я відчуваю розчарування і безвихідь.

☐ + ☐ —

12. Я часто відчуваю, що обставини заважають мені досягти того, чого я хочу.

☐ + ☐ —

13. Мені буває важко впоратися з роздратуванням, коли мої плани зриваються.

☐ + ☐ —

14. Відчуття марності зусиль виникає у мене досить часто.

☐ + ☐ —

15. Коли я не можу досягти чогось бажаного, мене охоплює відчай.

☐ + ☐ —

16. Я схильний/-а занадто болісно реагувати на невдачі.

☐ + ☐ —

17. Мене дратує, коли інші перешкоджають моїм планам.

☐ + ☐ —

18. Я часто почуваюся безпорадним/-ою перед труднощами.

☐ + ☐ —

19. Навіть дрібні перешкоди можуть вибити мене з рівноваги.

☐ + ☐ —

20. Я відчуваю напруження, коли не можу виконати те, що задумав/-ла.

☐ + ☐ —

ШКАЛА III — АГРЕСИВНІСТЬ

21. Мене легко вивести з рівноваги.

☐ + ☐ —

22. Коли мене злять, я можу сказати або зробити щось різке.

☐ + ☐ —

23. Я часто відчуваю роздратування і злість.

☐ + ☐ -

24. Мені важко стримувати гнів, коли хтось мене ображає.

☐ + ☐ -

25. Я помічаю, що маю схильність до суперечок і конфліктів.

☐ + ☐ -

26. Я можу ображати інших, коли переповнений/-а злістю.

☐ + ☐ -

27. Я відчуваю бажання помститися тим, хто мене скривдив.

☐ + ☐ -

28. Я нетерпимий/-а до тих, хто чинить мені перешкоди.

☐ + ☐ -

29. У стані гніву я можу говорити речі, про які потім шкодую.

☐ + ☐ -

30. Мені важко контролювати свою агресію.

☐ + ☐ -

ШКАЛА IV — РИГІДНІСТЬ

31. Мені важко переключитися з одного виду діяльності на інший.

☐ + ☐ -

32. Якщо я звик/-ла робити щось певним чином, мені складно змінити підхід.

☐ + ☐ -

33. Я погано пристосовуюсь до нових обставин.

☐ + ☐ -

34. Мені важко кинути розпочату справу, навіть якщо це потрібно.

☐ + ☐ -

35. Зміни у розпорядку дня викликають у мене дискомфорт.

☐ + ☐ -

36. Мені складно сприймати критику на свою адресу.

☐ + ☐ –

37. Я довго не можу заспокоїтися після конфлікту чи сварки.

☐ + ☐ –

38. Мені важко відмовитися від власної думки, навіть якщо мені наводять вагомí аргументи.

☐ + ☐ –

39. Я довго переживаю через неприємні події, що вже давно минули.

☐ + ☐ –

40. Мені потрібно більше часу, ніж іншим, щоб звикнути до нових умов.

☐ + ☐ –

Підрахунок результатів: кожній відповіді «+» нараховується 1 бал. Бали підсумовуються окремо за кожною шкалою (максимум 10 балів). Рівні: 0–3 — низький; 4–6 — помірний; 7–10 — критичний.

Індекс психологічного благополуччя Всесвітньої організації охорони здоров'я (WHO-5 Well-Being Index)

Інструкція: Будь ласка, відповідаючи на кожне питання, позначте варіант, що найточніше описує Ваш стан протягом **ОСТАННІХ ДВОХ ТИЖНІВ**.

Варіанти відповідей:

5 — Весь час

4 — Більшу частину часу

3 — Частіше за все

2 — Менше, ніж половину часу

1 — Іноколи

0 — Жодного разу

1. Протягом останніх двох тижнів я почувався/почувалася бадьоро і в гарному настрої.

☐ 5 ☐ 4 ☐ 3 ☐ 2 ☐ 1 ☐ 0

2. Протягом останніх двох тижнів я відчував/відчувала спокій і врівноваженість.

☐ 5 ☐ 4 ☐ 3 ☐ 2 ☐ 1 ☐ 0

3. Протягом останніх двох тижнів я відчував/відчувала себе активним/активною та сповненим/ою енергії.

☐ 5 ☐ 4 ☐ 3 ☐ 2 ☐ 1 ☐ 0

4. Протягом останніх двох тижнів я прокидався/прокидалася свіжим/свіжою і відпочивши.

☐ 5 ☐ 4 ☐ 3 ☐ 2 ☐ 1 ☐ 0

5. Протягом останніх двох тижнів моє повсякденне життя було сповнене цікавих подій і вражень.

☐ 5 ☐ 4 ☐ 3 ☐ 2 ☐ 1 ☐ 0

Підрахунок результатів: Загальний індекс = Сума балів за 5 пунктами $\times 4$.
Діапазон індексу: від 0 до 100. Значення нижче 52 є скринінговим маркером

можливої депресивної симптоматики або суттєво зниженого емоційного тону і потребує додаткового обстеження.

Методика самодіагностики Я-концепції

Інструкція: Нижче наведено перелік тверджень, що стосуються Вашого уявлення про себе. Прочитайте кожне твердження і позначте ступінь своєї погодженості з ним за шкалою від 1 до 5.

Варіанти відповідей:

5 — Повністю погоджуюсь

4 — Скоріше погоджуюсь

3 — Важко відповісти

2 — Скоріше не погоджуюсь

1 — Повністю не погоджуюсь

ПОЗИТИВНИЙ ОБРАЗ Я

1. Я вважаю себе хорошою людиною.

☐ 5 ☐ 4 ☐ 3 ☐ 2 ☐ 1

2. Мені подобається, яким/якою я є.

☐ 5 ☐ 4 ☐ 3 ☐ 2 ☐ 1

3. Я пишаюсь собою.

☐ 5 ☐ 4 ☐ 3 ☐ 2 ☐ 1

4. Я відчуваю, що маю цінність як особистість.

☐ 5 ☐ 4 ☐ 3 ☐ 2 ☐ 1

5. Я задоволений/задоволена тим, яким/якою мене бачать інші.

☐ 5 ☐ 4 ☐ 3 ☐ 2 ☐ 1

6. Я вважаю, що маю привабливу зовнішність.

☐ 5 ☐ 4 ☐ 3 ☐ 2 ☐ 1

7. Я вмію спілкуватися з людьми і знаходити з ними спільну мову.

☐ 5 ☐ 4 ☐ 3 ☐ 2 ☐ 1

8. Я відчуваю, що здатний/-а справлятися з більшістю життєвих ситуацій.

☐ 5 ☐ 4 ☐ 3 ☐ 2 ☐ 1

9. Мені подобається мій характер.

☐ 5 ☐ 4 ☐ 3 ☐ 2 ☐ 1

10. Я вважаю себе компетентним/-ою у важливих для мене сферах.

☐ 5 ☐ 4 ☐ 3 ☐ 2 ☐ 1

НЕГАТИВНИЙ ОБРАЗ Я

11. Я вважаю себе невдахою.

☐ 5 ☐ 4 ☐ 3 ☐ 2 ☐ 1

12. Мені не подобається, яким/якою я є.

☐ 5 ☐ 4 ☐ 3 ☐ 2 ☐ 1

13. Я часто соромлюся себе.

☐ 5 ☐ 4 ☐ 3 ☐ 2 ☐ 1

14. Я відчуваю, що є гіршим/гіршою за більшість оточуючих.

☐ 5 ☐ 4 ☐ 3 ☐ 2 ☐ 1

15. Мене не влаштовує моя зовнішність.

☐ 5 ☐ 4 ☐ 3 ☐ 2 ☐ 1

16. Я відчуваю, що мені важко порозумітися з людьми.

☐ 5 ☐ 4 ☐ 3 ☐ 2 ☐ 1

17. Мені здається, що я не здатний/-а досягти нічого значущого.

☐ 5 ☐ 4 ☐ 3 ☐ 2 ☐ 1

18. Я незадоволений/-а своїм характером.

☐ 5 ☐ 4 ☐ 3 ☐ 2 ☐ 1

19. Я часто відчуваю сором за власні вчинки.

☐ 5 ☐ 4 ☐ 3 ☐ 2 ☐ 1

20. Мені здається, що інші думають про мене погано.

☐ 5 ☐ 4 ☐ 3 ☐ 2 ☐ 1

Підрахунок результатів: Бали за пунктами 1–10 підсумовуються для визначення рівня позитивного образу Я (діапазон 10–50), бали за пунктами 11–20 — для негативного образу Я (діапазон 10–50). Домінування позитивного образу Я над негативним свідчить про збалансовану Я-концепцію.